Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250

РІК LXXXVI. Ч. 230. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 10-го ЖОВТНЯ 1979 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, OCTOBER 10, 1979 No. 230. VOL. LXXXVI.

МИКОЛУ ГРИЦКОВЯНА ПЕРЕОБРАНО НА ГОЛОВУ КРАЙОВОЇ УПРАВИ ООЛ; З'ЇЗД ПРОХОДИВ ПІД АСПЕКТОМ ДОПОМОГИ УКРАЇНІ ТА УКРАЇНЦЯМ З ЛЕМКІВЩИНИ

Ню Йорк, Н. Й. (В. Л-ць). — Минулої суботи, 6-го жовтня, тут у приміщеннях Дому ОУВФ при 136 2-га евеню відбувся ХУІІ з черги З'їзд Організації Оборони Лемківщини (ООЛ), який проходив під аспектом допомоги Україні, українцям з Лемківщини у Польщі й інших країнах світу і посилення видавничої діяльности. З'їзд перебрав на голову ООЛ Миколу Грицковяна, відомого політичного і суспільно-громадського діяча, колишнього вояка Української Повстанської Армії, який, разом з рейдуючими частинами УПА прибув на Захід в 1947 р. Крім нього до Управи увійшли ще такі особи: Михайло Кавчак і Корнило Бабяк — заступники голови, Стефан Барна — рекордовий секретар, Галина Скомська — фінансовий секретар і скарбник, Михайло Шашкевич — організаційний референт, Юліян Котляр — культурно-освітній референт, Юрій Ковальчик — референт суспільної опіки, мгр Микола Дупляк — куратор музею Лемківської спадщини, Іван Полянський, Марійка Дупляк, Петро Гарайда, Дмитро Барна, Михайло Фарбанець, Василь Скомський — члени Управи. До Контрольної комісії обрано: Мирон Мицьо — голова, Дмитро Кулик і Іван Блиха — члени, а до Товариськоого суду — Іван Хомко — голова, Мирослав Яворський і Микола Бабяк — члени.

З'їздом, у якому взяло участь понад 40 делегатів з багатьох місцевостей ЗСА, керувала Президія в особах: проф. д-р Ярослав Падох — голова, Юліян Котляр — заступник голови, Марійка Дупляк і Юрій Ковальчик — секретарі, проф. д-р Іван Гвозда, голова Світової Федерації Лемків, був почесним членом Президії.

Вислухавши звітів голови і членів Крайової Управи ООЛ, делегати застановлялися над трьома вищезгаданими важливими справами. Окрему увагу у дискусії приділено видавничим справам і справі Лемківського Музею, куратором якого є мгр Микола Дупляк. Відходячи від форми програм мунулих З'їздів ООЛ, делегати постановили закінчити свої наради протягом одного дня, тобто ще перед бенкетом і лемківською забавою, які відбулись увечері в Українському Народному Домі з великою кількістю представників Українських Центральних Організацій і численним громадянством.

Слід відмітити, що делегати ХУІІ З'їзду ООЛ чималу увагу присвятили збереженню духової, культурної і національної самобутности української людини в діяспорі, з намаганням скерувати увагу свого членства на політичні процеси, які проходять сьогодні в Україні, а також на відносини у Польщі, де живе велике число українців з Лемківщини.

З'їзд закінчився о год. 6-ій веч. піснею „Не пора..." і всі учасники перейшли до великої залі УНД, де, як вже згадано, відбувся великий святочний бенкет, у якому взяло участь понад 250 осіб. Бенкетом вміло проводив проф д-р Ярослав Падох, який, щоб не було сумніву про його приналежність до лемків у чому сумнівається гумористичний журнал „Лис Микита", під загальні оплески пояснив присутнім свій лемківський родовід. З черги він відчитав декілька

(Продовження на ст. 4-ій)

КОМПОЗИТОР І ПОЕТ М. КУЗАН РОЗПОВІДАЄ ПРО СВОЮ ТВОРЧІСТЬ, ПРО ЗАПЛЯНОВАНИЙ КОНЦЕРТ

Джезі Сиkі, Н. Дж. (Л. К.). — „Я народився в Україні. Дворічним хлопцем виїхав до Франції. Однак перебування на чужині не мало впливу на моє духове життя. Завдяки моїм батькам я зберіг і далі плекати буду в собі — все те рідне українське, що від них успадкував. Це все, що я навіть не можу і не знаю як його назвати полонює всю мою увагу і є постійним, невичерпним джерелом моєї творчости. При чому мушу підкреслити, що хоча джерело мого надхнення віковане і специфічно українське, то моя музична мова сучасна — вияви бо мистецької творчости міняються відповідно до вимог часу. Незмінним залишається духовне багатство і бажання віднайти шлях до кореня, з якого я вийшов. Тільки той, хто втратив свої руки — вміє повністю оцінити їхнє значення. Тільки той, кого відірвали від рідного кореня. вміє до найглибших глибин відчут тугу за ним", — заявив у розмові з редакторами композитор і поет Мар'ян Кузан, відвідавши приміщення Головної Канцелярії УНСоюзу та В-ва „Свобода" в товаристві своєї дружини п-і Югет, маестра Якова Гніздовського та його дружини Стефанії.

Композитор і поет Мар'ян Кузан

Відтак М. Кузан коротко розказав про себе. Він народився 1925 року в Україні. Від 1927 року живе у Франції, Парижі, де студіював у музичній консерваторії. У 1966 році він оформив оркестру п. н. „Альфа-Омега", в якій заангажовані найкращі музичні солісти. Ця оркестра виступала на французькій телевізії з творами славних французьких композиторів. Він також дириґував оркестрою Компані Люксембурґ.

При цьому композитор висловився: „динамічні ритми виробничої творчости дереворізів і малюнків Якова Гніздовського викликали в моїй душі динамічну гру звуків і я створив на тій підставі октет для клярнету, флейту, сопрано і струнного квартету, п. н. „Дивний світ Якова Гніздовського". Прем'єра цього твору відбулася 15-го червня ц. р. в Стразбурзі, — оповідав дальше [illegible]позитор, — у рамках М[illegible]народного Музичного Фестивалю на спеціяльне замовлення управи цього фестивалю. Мар'ян Кузан компонує опери, опери-балети, камерну музику

(Продовження на ст. 3)

БРЕЖНЄВ ЗАПОВІДАЄ НЕЗНАЧНЕ ЗМЕНШЕННЯ ВІЙСЬК СССР В СХІДНІЙ НІМЕЧЧИНІ

Леонід Брежнєв вітається з Еріхом Гонекером

Східній Берлін. — Леонід І. Брежнєв, генеральний секретар ЦК КПСС і голова Президії Верховної Ради СССР, та багато інших східньоевропейських комуністичних лідерів прибули на відзначення ювілею 30-річчя встановлення т. зв. Німецької Демократичної Республіки у східній частині поділеної після Другої світової війни німецької території.

Святкування офіційно розпочалися в суботу, 6-го жовтня і триватимуть чотири дні. Загально сподіваються, що після виголошення Брежнєвим заповідженої заздалегідь політичної промови, яка включатиме справу перебування совєтських бойових частин на Кубі й інші справи міжнародної політики, у Східньому Берліні відбудеться велика нарада комуністичних лідерів Східньої Европи.

Моторкада Брежнєва переїхала вулицями Східнього Берліну до Нідершингавського палацу, у якому тепер приміщується головна квартира Політбюра і уряду комуністичної Німеччини і де його „щирим поцілунком" офіційно вітали Еріх Гонекер, лідер німецьких комуністів, та інші урядові особи.

У неділю, Брежнєв відібрав велику військову параду і відбув наради з членами Політбюра німецької Комуністичної партії та стрінувся на розмові з кількома визначними „гістьми", які прибули до Берліну з-поза країн комуністичного світу.

Кореспонденти відмічують, що на відзначування не приїхав румунський лідер Ніколаі Чаушеску, але натомість прибуло багато представників з африканських і арабських країн, між ними Ясір Арафат, голова Палестинської Визвольної Організації (ПВО), Джошуа Нкомо, лідер родезійських партизан та інші.

Промову Брежнєва передавали телевізійні станції Совєтського Союзу і сателітних країн.

Крім великої військової паради, яка включала також летунські і панцирні збройні сили, включно з новочасними танками Т-72 совєтського виробу, Брежнєв підпише додаткові договори з урядом Східньої Німеччини, на підставі яких СССР збільшить доставу своїх товарів, а зокрема нафти і природного газу для НДР.

Драматичним зворотом у промові Брежнєва, виголошеної в суботу, 6-го жовтня, політичні спостерігачі вважають заповіджене ним відтягнення із Східньої Німеччини 20,000 совєтських вояків (приблизно 2 дивізії) і 1,000 танків, а також частину іншого військового виряду на протязі наступних 12 місяців. Загально уважають, що таке рішення Москви мабуть наступило б в наслідок заяви президента Джіммі Картера, що З'єднані Стейти Америки розмістять у країнах Европи, які належать до Північно-Атлантійського Оборонного Союзу (НАТО) свої ракети з атомовими „головками". Брежнєв, виступаючи у Берліні, сильно атакував таке рішення Вашінгтону, кажучи, що Пентагон намагається порушити мілітарний балянс в Европі і східній бльок не буде, мовляв, спокійно приглядатися до нових заходів „мілітаристів" з НАТО".

Згідно з достовірними інформаціями, Совєтський Союз вдержує тепер у Східній Німеччині 20 дивізій, які начисляють приблизно 258,000 вояків, тисячі танків й інших панцирних возів літаків тощо.

Справжнім мотивом відтягнення совєтських вояків із Східньої Німеччини — заявив совєтський лідер, - є зрушити з місця переговори щодо роззброєння у Відні, які тривають вже майже 6 років. Як і треба було сподіватися, — кажуть політичні спостерігачі, — Брежнєв наголошував справу миру не тільки в Европі, але також у цілому світі.

Плянують Ювілей 50-річчя ОУН в Ню Йорку

Ню Йорк (С. В.). — Створений, із представників централь ОУВФ, Центральний Комітет під головуванням ред. І. Білинського, для відзначення 50-річчя існування Організованого Українського Націоналізму і його чину, відбув 16-го вересня ц. р. третє засідання, на якому крім членів повного складу Комітету, були присутні й представники від місцевих відділів УВФ метрополітальної округи Ню Йорку.

Ще на першім попереднім засіданні святковий Комітет постановив відзначити 50-річчя існування ОУН та 20-річчя трагічної смерти сл. п. Провідника Степана Бандери відповідним концертом, який має відбутися у неділю, 14-го жовтня ц. р. в Ню Йорку (Мангетен) у залі „Тавнголл", при 123 Вест, 43-тя вулиця. Початок концерту о 4-ії год. по полудні. Цим засіданням устійнено програму і порядок святкового концерту. У першій частині концерту відбудеться: рецитація заслуженого артиста, п. Курила; святочне слово; сольоспів артистки Марти Кокольської; сольоспів артиста Андрія Добрянського; виступ жіночого хору осередку СУМ-А ім. Т. Чупринки з Ню Йорку під керівництвом маестра Стругацького. У другій частині концерту відбудеться виступ мішаного хору „Прометей" і „Діброва" з Торонто, Канада у складі 172-ох осіб під керівництвом відомого дириґента мґра В. Кардаша.

ЗСА НЕ ПРОДАВАТИМУТЬ ЗБРОЇ КОМУНІСТИЧНОМУ КИТАЄВІ

Вашінгтон. — Державний секретар Сайрус Венс рішуче заперечив газетні вістки, наче би американський уряд рішив продавати Китаєві зброю, щоби скріпити мілітарно Пекін на випадок війни між СССР та Заходом: тоді Комуністичний Китай міг би прийти з допомогою Заходові, а Совєтський Союз віддавна найбільше боїться війни на два фронти.

За газетними вістками — американський уряд плянував чи далі плянує „виграти китайську карту" у грі з Москвою довкола проблеми совєтського війська на Кубі. Державний секретар Венс рішуче заперечив такі вістки, потвердивши проте, що секретар оборони Гаролд Бровн внедовзі полетить до Пекіну. Справа продажу зброї Пекінові була буцімто предметом нарад віцепрезидента Волтера Мондейла під час його недавньої подорожі до Пекіну і тоді рішено, що в цій справі прибуде до Пекіну Гаролд Бровн. Він, як теж дорадник Президента у справах крайової безпеки Збігнєв Бжезінські, є прихильниками концепції продажу зброї Китаєві, але державний секретар Сайрус Венс є противником цього, бажаючи зберегти принцип однакового підходу до Совєтського Союзу, як до комуністичного Китаю. На цю тему ведеться в американській пресі дискусію, яка ніби віддзеркалює різні течії, існуючі у керівних колах ЗСА.

ЯПОНІЯ ПРОТЕСТУЄ ПРОТИ СОВЄТСЬКОЇ ВІЙСЬКОВОЇ ПРИСУТНОСТИ НА КУРИЛЬСЬКИХ ОСТРОВАХ

Токіо, Японія. — Японський уряд формально запротестував проти совєтської військової присутности на Курильських островах, окупованих совєтськими військами при кінці Другої світової війни і включених до Совєтського Союзу. Японське міністерство закордонних справ, вислухавши звідомлення міністра, який відповідає за оборону країни, Ганрі Ямашіта, який заявив, що Совєтський Союз збільшив свої збройні сили принаймні на трьох островах, які найбільше наближені до японського материка, а також у відповідних місцях розмістив ракети, бойові літаки і гелікоптери, — викликало амбасадора СССР Дімітрія Полянського на розмову до міністерства і вручило йому протестну ноту японського уряду.

Під час розмови Полянський не тільки категорично відкинув японські закиди, називаючи їх безпідставними, але також назвав їх „брутальним вмішуванням Японії у внутрішні справи Совєтського Союзу".

Японський протест базований на звідомленні американської військової розвідки і розвідчих сателітів, які ствердили, що СССР дійсно збільшив кількість своїх вояків на колишніх японських островах, на яких перебуває тепер біля 12,000 вояків (одна повна дивізія), і це число, крім військового виряду, головно летунства і ракетних частин, кожного року збільшується.

Справа перебування совєтських частин на Курильських островах набрала особливої гостроти в Японії тепер, тобто перед парляментарними виборами.

Деякі ліві японські угруповання, а головно комуністи, твердять, що ЗСА вмішуються у внутрішні справи Японії, і що Пентагон з розмислом видвигнув справу перебування совєтських вояків на публічний форум саме перед виборами. Прем'єр-міністер Масайоші Огіра, поміркований консерватист, який прийшов до влади в грудні м. р., намагався, як відомо, вдержувати приязні зв'язки з СССР але розвиток останніх подій може значно пошкодити тим відносинам, головно тоді, коли уряд СССР не візьме під увагу японського протесту, — кажуть політичні спостерігачі.

Чехо-словацька поліція знову переводить арешти серед дисидентів

Прага. — Пресове агентство Ройтерса інформує, що чехо-словацька поліція перевела в останньому часі нові арешти серед дисидентів і це в дисидентських колах пояснюють тим, що уряд підготовляє давно заповіджений політичний процес проти членів дисидентської групи, званої як „Хартія-77" й інших груп спротиву.

У кінці минулого тижня політична поліція арештувала Рудольфа Батека, колишнього члена парляменту, і закинула йому підривну роботу проти теперішньої комуністичної системи. Десять інших членів руху спротиву в Чехо-Словаччині очікують на розправу, сидячи по різних в'язницях. Серед цієї десятки знаходиться також відомий у світі письменник Вацлав Гавель.

Фідель Кастро виступить на сесії ОН

Ню Йорк. — Кубинський лідер Фідель Кастро прибуде цього тижня до Ню Йорку та виголосить довшу промову на Генеральній Асамблеї Об'єднаних Націй у його ролі речника держав „третього світу", які окреслюють себе „невтралиними". Урядові чинники у Вашінгтоні твердять, що „немає в плянах зустрічі Кастра з урядовими чинниками ЗСА".

Під час останньої поїздки Кастра до Америки в 1960 році його діяльність була ограничена до Об'єднаних Націй та Мангаттану. Цим разом кубинська делеґація теж буде ограничена до Об'єднаних Націй та Ню Йорку.

Відвідини Кастра припадають на дуже важливий час, а саме коли ЗСА зайняті справою совєтської військової бриґади на Кубі.

Президент Картер минулого тижня заявив, що Москва не відтягне цієї совєтської бриґади з Куби, бо СССР твердить, що ця частина займається тільки вишколом кубинських військових сил і що її роля на Кубі не буде змінена або збільшена.

Під час його перебування в ЗСА в 1959 і 1960 Кастро об'їхав східнє побережжя Америки і Канаду та в своїх виступах заперечував, що його режим поголовно „ліквідував" політичних противників.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II ЗАКІНЧИВ ВІДВІДИНИ ЗСА ЗАКЛИКОМ ДО МИРУ ТА ПОШАНУВАННЯ ПРАВ ЛЮДИНИ

Папа Іван Павло II розмовляє з президентом Джіммі Картером у Білому Домі

Вашінгтон. — Повторяючи кількакратно „Боже, благослови Америку!", Папа Іван Павло II закінчив у неділю увечері, 7-го жовтня, свої тріюмфальні відвідини ЗСА, кульмінаційною точкою яких була його історична зустріч з президентом Джіммі Картером у Білому Домі, та відлетів до Риму.

У своїй проповіді під час останньої Служби Божої на площі біля пам'ятника в честь Джорджа Вашінгтона, Папа ще раз засудив аборти та контролю народин, називаючи це порушенням прав людини згідно з вченням Католицької Церкви.

„Людське життя є дорогоцінне, бо воно є даром Бога, любов якого є безмежна. І коли Бог дарує життя, — то це навіки", — заявив Папа у проповіді до біля 175,000-ої маси учасників Богослуження, яке проходило під знаком охорони і збереження людського життя.

Раніше того дня Папа зустрівся з одиноким протестом за час його семиденного перебування в цій країні, коли 43-річна монахиня Тереса Кейн, під час привітання Папи у храмі Непорочного Зачаття, виступила з вимогою допущення жінок до священичого стану. Крім неї, 52 сестри, усі в цивільному одязі стояли на знак протесту під час промови папи до біля 5,000 зібраних у храмі монахинь. Папа підтвердив становище Католицької Церкви в тій справі, як він це раніше заявив у проповіді у Філядельфії, вказуючи на „особливу місію" жінок у Вселенській Церкві, але не у священичому стані. Відходячи від приготованого тексту промови, Папа пригадав, що Пречиста Діва Марія не була присутня на Останній Вечері, де Ісус встановив священичий стан.

Раніше цього дня Папа зустрічався із студентами Католицького університету та з провідними діячами інших віроісповідань. Це перед Службою Божою він поблагословив у крипті храму Непорочного Зачаття цілий ряд пам'яток, в тому й угольний камінь Українського Крайового Католицького Собору Пресвятої Родини, який буде збудований у Вашінгтоні.

Папа прибув до Вашінгтону з Чікаго в суботу перед полуднем, 6-го жовтня, де його привітав на летунській базі Андрюс віцепрезидент ЗСА Волтер Мондейл. Відтак у Білому Домі його вітав президент Картер з родиною в присутності членів кабінету, сенаторів і конгресменів та членів Найвищого Суду ЗСА. Президент Картер привітав Папу польською мовою словами „Славімо Господа".

Відповідаючи на привітання, Папа підкреслив, що його відвідини ЗСА мають пастирський характер та що він є гордий з того фак-

(Продовження на ст. 3)

Помер бл. п. о. протоєрей Ярослав Сірко

Парма, Огайо. — У суботу, 6-го жовтня, на 68-му році життя, після довгої недуги тут у „Комюніті Дженерал" шпиталі помер о. протоєрей Ярослав Сірко.

Отець протоєрей Ярослав Сірко працював парохом в різних парафіях в Україні та на еміграції, а від 1972 року був парохом української католицької церкви св. Йосафата Пармі та навчав катехизму в місцевій школі. Він також був деканом Огайського деканату Української Католицької Церкви.

Бл. п. о. Сірко теологію студіював в Україні, де й висвячено його на священика. Під час Другої світової війни о. Я. Сірко разом зі своєю дружиною Дарією і двома дітьми мусів залишити Україну. У 1948 році вся родина переїхала з Европи до Арґентини, поселившись біля Буенос Айресу. Там толішня українська парафія була дуже вбога, не було своєї церкви, а треба було відправляти у римо-католицькій церкві. А також, щоб фінансово вдержатись з родиною, бл. п. о. Я. Сірко, крім священослужіння, працював як столяр, різьбар і продавав як крамничний помічник.

У 1955 році його призначено сповняти функції сотрудника в парафії в Ютиці, Н. Й., де він прожив кілька місяців. Відтак він був сотрудником в українській католицькій церкві свв. Петра і Павла в Джерзі Сиkі, Н. Дж., від 1956-1958 року, а голі його перенесено на парафію в Джонставні, Па. Відзначаючи заслуги бл. п. о. Ярослава Сірка на священичій ниві, його іменовано деканом Джонставнського деканату Української Католицької Церкви.

Бл. п. о. Ярослав Сірко мав гарний баритоновий голос і ще під час його перебування в Арґентині випущено його платівку „Не плач, Рахиле", яка ще сьогодні находиться на спеціяльному релігійному ринку.

Покійний о. протоєрей Сірко залишив дружину Дарію, сина Ігоря, дві дочки Христину Оксану Бауер і двох внуків.

Похоронні відправи відслужать у середу, 10-го жовтня, о год. 10-ій ранку в українській католицькій церкві св. Йосафата в Пармі, а похорон — у четвер, 11-го жовтня, о год. 10-ій ранку на українському католицькому цвинтарі Св. Духа в Гемптонбурзі, Ню Йорк.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

„Слава Ісусу Христу!"

Коли у четвер, 4-го жовтня 1979, Вселенський Архиєрей Папа Римський Іван Павло II привітав оцим традиційним староукраїнським християнським привітом зібраних у соборі Непорочного Зачаття у Філядельфії, то мусіло їм живіше забитися серце. Пригадується, що коли 16 жовтня 1978 року з комина над Сикстинською каплицею піднісся вгору білий дим і на центральний балькон собору св. Петра вийшов кардинал Перікле Фелічі та проголосив „Габемус Папам", а після короткої мовчанки добавив: „Каролюм Кардіналем Войтила" — то вірні Української Католицької Церкви зареагували якнайприхильніше: оце після довгих сторіч (докладно — від 1552 року) приходить Папа неіталійського роду, Папа який пізнав безпосереднью, на своїй особі, комуністичний режим, Папа, який знає досконало історію не тільки Церкви, але й Сходу Европи та перший Папа,який знає українську мову. Це були розумові аргументи, які диктували поставитися до вибору краківського Архиєпископа-Кардинала Карола Войтилу на наступника святого Петра з правдивим вдоволенням, радістю і прихильністю. І вірні Української Католицької Церкви прилучилися до всіх тих з-посеред 600 мільйонів католиків у світі, які до вибору Папи Івана Павла II прикладали надію: може зміниться аж надто консервативний і бюрократичний дух в Апостольській Столиці. Цей дух намагалися вже переламати три попередники нинішнього Папи: Іван XXIII, що у висліді його заходів вийшов на волю Первоієрарх Української Католицької Церкви, Митрополит Львівський Кир Йосиф, який на Другому Ватиканському Соборі видвигнув справу Патріярхату для Української Католицької Помісної Церкви та якого вірні цієї Церкви визнали за свого Патріярха, — Павло VI і Іван Павло І.

У своїй промові до зібраних у філядельфійському українському соборі Папа Іван Павло II не згадав ані про Помісну Церкву, ані про Патріярхат. Він натякнув на самоуправу в Українській Католицькій Церкві і на потребу зберігати дисципліну в Церкві. Але ж уся промова Папи була надихана симпатією до українців. Він з притиском заявив, що промовлятиме „у Вашій рідній українській мові", — і став першим в історії Католицької Церкви Папою, який в українському соборі промовляв по-українськи та прославляв українську традицію і вірність українців до своєї традиції і культури. Папа Іван Павло II був теж першим Вселенським Архиєреєм, який українською мовою запевняв українських вірних про свою прихильність і про своє знання — скільки-то українці витерпіли за свою віру і Церкву. І коли Папа поставив у своєму слові поруч обидві Митрополії — Філядельфійську у 100 відсотках свідому українську і Піттсбурзьку, що її духовенство і вірні ще не закінчили процесу свого національного визначення — і до обох тих Митрополій промовляв по-українськи, то це теж був гарний жест у сторону українців.

Українська Католицька Церква на рідних землях у підпіллі – офіційно розгромлена, так само, як розгромленою стала Українська Автокефальна Православна Церква. Місію Української Католицької Церкви перебрали на себе її вірні на поселенні в діяспорі. Вони борються за права, що їй належать за Берестейською унією з 1596 року. Вони борються за помісність Церкви і завершення її устрою рідним Патріярхатом. Але хоч це в найпершій міірі справа церковно-релігійна, справа великої ваги для всього українства, то годі заперечити факт, що це також справа політична: бо Україна знаходиться під владою Москви, а й поза Москвою, є також чинники, які не прагнуть скріплення українства, яке прийшло б автоматично із Патріярхатом. Нема такого українця, який не хотів би Патріярхату і для Католицької і для Православної Церков. Розбіжності виринули тільки щодо метод боротьби за Патріярхат. Велекі речі приходять поволі і з великим трудом. Але у четвер, 4 жовтня 1979, Папа Іван Павло II — хоч і не згадував про Помісну Церкву ні про Патріярхат, то своїм виступом в українському соборі у Філядельфії безумовно поштовхнув ту велику справу вперед. Бо визнав заслуги українців для Церкви, визнав їхню культуру і традицію, визнав їх терпіння, за які повинна прийти нагорода. На привітання Вселенського Архиєрея „Слава Ісусу Христу!" — всі українці у світі сущі повинні відповісти набожно і віддано „Слава на віки!"

Ген. Петро Григоренко

ЗА НАЦІОНАЛЬНІ ПРАВА ПІДСОВЄТСЬКИХ НАРОДІВ

(Промова виголошена 29-го вересня 1979 року у Вашінгтоні під час Третього Міжнародного Трибуналу Сахарова. На домагання ген. П. Григоренка та інших колишніх українських політв'язнів цю промову включено позапрограмово)

[1]

Виступаючи в перший день переслухань, Валерій Чалідзе сказав, що особлива загроза правам людини у всьому світії з боку Совєтського Союзу виникає з того, що керуюча партія та уряд цієї країни дають теоретичне обґрунтування малій значимості загальних людських прав,перевагу над ними мають соціяльмо-економічні права. Таким чином домагаються потоптання загально-людських прав, а через те і всіх інших прав, в тому числі й соціяльно-економічних.

Я мушу додати до цього, що Совєтський Союз взяв на себе ролю теоретика і в національних справах. Ми знаємо, що XX сторіччя — це доба ліквідації колоніяльної системи, розвалення колоніяльних імперій; створення багатьох нових національних держав. Але одна з імперій, кермована комуністичною партією, вирішила уникнути розвалу шляхом великого обдурення своїх народів, а з ними і всього світу. Ця імперія взяла собі гучномовну назву — „Союз Совєтських Соціялістичних Республік" — і висунула теорію про незначність національного питання при соціялізмі.

Пропагандивний апарат совєтської тоталітарної машини твердить, що в міру зникнення соціяльних протиріч будуть зникати і національні розбіжності — нації почнуть зливатися і врешті зіллються в одну. Доказів цьому нема ніяких. Не можна навести навіть одного прикладу такого злиття. Навпаки, ми кожного дня бачимо приклади того, як вперто борються навіть маленькі нації за збереження своєї національної самостійности, як прокидаються до свідомого національного життя нації, котрі давно рахувалися мертвими. В цих умовах теорія злиття націй при соціялізмі є тільки знаряддям приховання і виправдування ґеноциду. Комуністична пропаганда постійно кричить про те, що злиття націй є прогресивне явище, бо життя цього вимагає, і що буття людства йде до того й заради цього мальовничого майбутнього лютий злочин відносно націй, що їх призначено на „злиття" не вважається надмірним.

Наведу приклад, який подала у своєму свідченні 27-го вересня співпрацівник Західнього представництва Української Гельсінкської групи кримська татарка Айше Сейтмуратова. Її народ депортований в 1944 році в пустині і напівпустині Середньої Азії, втратив майже половину свого складу. А та частина, яка вижила, була розсіяна по Уралу, Казахстану, Середній Азії і поставлена на початку в умови фізичного вимирання, а потім була спрямована до загибелі як нація. Цей народ позбавлений шкіл на рідній мові, своєї преси, радіо, телебачення, своєї мови; знищені могили, цвинтарі, пам'ятники кримсько-татарської культури; навіть викинено всі кримсько-татарські назви і заборонено називати когось кримським татарином.

І це не одинока така нація. Було депортовано під час Другої світової війни і призначено на „злиття", тобто на повну ліквідацію національного буття, 14 малих націй. Але національний опір був такий, що прийшлося відступити. Більшості з цих 14 націй було дозволено вернутися у свої краї і відновити рідну мову й національну культуру. Покараними лишилися тільки кримські татари і совєтські німці. На цих нещасних людях совєтська влада вирішила доказати життєздатність теорії „злиття націй". Які методи вживають до того прекрасно розповіла кримська татарка Айше Сейтмуратова і колишній совєтський німець Фрідріх Руппель.

Кров в жилах холоне слухаючи про нелюдські знущання над людьми цих націй. Хіба можна забути розповідь Руппеля про його родину, в якій було заарештовано 14 осіб, вийшли з ув'язнення лише четверо, та і то повними інвалідами. Десятеро пішли в тундровий перегній. Або розповідь Айше Сейтмуратової про те, як 42-річний кримський татарин, батько трьох дітей, Муса Мамут, щоб захистити хату для своєї родини, спалив сам себе.

Та не помагають і такі звірства, що є справжнім ґеноцидом. Народи, про які я говорю, живуть і борються, вперто стоять проти тоталітарної машини. Вони чекають допомоги від вільних країн, від Організації Об'єднаних Націй, але, на жаль, та допомога не йде. Можна сміливо творити ґеноцид і всі будуть мовчати.

І совєтський уряд творить той ґеноцид не тільки у відношенні до тих двох нещасних націй, але і відносно всіх інших народів СССР. Намагаються ліквідувати навіть таку велику націю як українську.

[Продовження буде]

Михайло Кушнір

ДО ПРОБЛЕМИ ВІДРОДЖЕННЯ ІСЛЯМУ НА БЛИЗЬКОМУ СХОДІ

(4)

Більшість членів цих братств вели зрештою світське життя, займалися своєю працею і мали родини, а тільки в деяких днях збиралися для спільних молитов і церемоній. На протязі деякого часу, суфітські братства охопили густою сіткою, з безчисленними більшими чи меншими осередками, більшу частину ісламського світу. Система суфітської філософії всмоктала багато місцевих елементів, залежних від терену, на якому братство розвивалося й була пронизана культом святих і їх чудес.

Популярність ісляму серед широких мас Африки й Азії мала своє джерело не в його „простоті", але саме в тій незвичайно скомплікованій філософії „дервішів", в теоріях існування чудної ієрархії таємничих святих, в історії їх чудес і в окстатичних практиках, які промовляли до уяви простих або навіть первісних людей, коли їх уми не були спосібні зрозуміти істотні засади теорії суфізму. Те, що іслям залишився до сьогодні чимсь живим, важливим чинником щоденного життя народних мас — він завдячує суфізмові. Правда, що суфізм здегенерувався, а його філософія придбала форму плутаних пересудів, але все ж таки він має ще великі впливи, й у багатьох країнах, як в Морокко, в Тунісі, Судані, чи Єгепті, більшість мусулманського населення належить до різних братств, яких там є десятки. Щобільше, ті братства є тепер неначе збірником сил, з яких відроджуючийся іслям починає черпати свої животні соки так, як розростаюча молода рослина черпає азот від умерлих рослин.

• • •

Період культурного й політичного занепаду ісламського світу тривав аж до кінця вісімнадцятого століття. Похід Наполеона до Єгипту поставив цей приспаний, миршавий світ віч-навіч з молодою, енергійною, рухливою Европою. Багнети французьких жовнірів вибили в застиглій шкаралупі вилім, крізь який почало вливатися нове життя.

Мусулмани були зачудовані й очаровані цим новим для них явищем европейської цивілізації, одначе ці почуття швидко перемінилися в зростаючий переляк, в міру того, як щораз то нові терени, ними замешкані, почали ставати здобиччю европейських великодержав. Впродовж кількадесяти літ більша частина мусулманських країн знайшлася під европейським володінням. Навіть велика територіяльно османська імперія була тільки безвладним тілом, яке европейські великодержави, з уваги на власні цілі, залишили при житті, але не перестали відривати від неї щоразу то нові кусники, які долучували до своїх посілостей.

Але вже під кінець вісімнадцятого століття почали пробуджуватися рухи відродження. Першою спробою оживлення ісляму, піднятою ще в середньовічному дусі, було постання секти вагабітів, які прагнули привернути ісламській релігії її первісну чистоту та створити теократичну державу, на таких самих засадах, що їх мала держава перших каліфів. Їх наміри перекреслив губернатор Єгипту з рамени султана, Мохаммед Алі Паша (1769-1849), якого війська підбили Арабію. Але Мохаммед Алі Паша й сам із черги почав змагати до зорганізування власної великої держави, що обіймала б арабські краї й була б адміністрована на европейський зразок. Однак, його пляни не здійснились, головно внаслідок протидії Великої Британії. В половині XIX ст. альжирець Мохаммед ібн Алі ес Сенусі заснував у Лібії нову релігійну конфратернію, в засадах якої вагабітський пуританізм сполучився з організацією суфітського братства. Його наслідник Мохаммед ес Сенусі аль-Магді розбудував територіяльно розлогу теократичну державу, в склад якої ввійшли території Центрального Судану і Східньої Сагари. У майже цьому самому часі дервіш Мохаммед Ахмед (1844-1885) оголосив себе „відкупителем" Магді, в Східньому Судані й побивши єгипетські війська, заснував державу релігійних фанатиків, яка проіснувала аж до кінця минулого століття. В Єгипті Арабі Паша повстав проти гегемонії турецько-черкеської аристократії в 1882 році, але одною з його цілей було також: протиставитися европейському проникненню. Так світ ісляму почав пробуджуватися до боротьби.

Іншого роду мислителем і реформатором був Джемаль ад–Дін аль Афгані, теолог і революціонер (1838-1897), який голосив ідею, що мусулманський світ, щоб протиставитися европейському хрестоносному походові, мусить перш за все засвоїти собі технічне знання, яке дає перемогу й могутність Заходові. Він домагався також введення ліберальних влаштувань і інституцій на европейський зразок та закликав до об'єднання ісламського сві-

(Продовження буде)

МІЖНАРОДНИЙ ТРИБУНАЛ САХАРОВА НЕ РЕАҐУЄ НА БЕЗПРАВНЕ СТАНОВИЩЕ НАРОДІВ НАЦІОНАЛЬНИХ РЕСПУБЛІК В СССР.

(ВІД РЕДАКЦІЇ: Цю заяву, яку підписали представники наступних організацій: Американці за Визволення Поневолених Націй, Спілка Визволення України, Українська Гетьманська Організація Америки, Білоруська-Американська Асоціяція та Виконавчий Комітет Балтійського Об'єднання, редакція „Свободи" одержала від ред. Олекси Калиника).

(3)

3. В 1977 році всупереч міжнародним зобов'язанням заохочувати самовизначення народів (Міжнародний Пакт про економічні, соціяльні і культурні права, стаття 1, п. 1, п. 3), в СССР була прийнята нова конституція, яка узаконює закріпачення національних республік, про самовизначення яких зобов'язався піклуватись совєтський уряд.

Стаття 6-та нової совєтської конституції покладає на комуністичну партію обов'язок визначити внутрішню і зовнішню політику Совєтського Союзу (усіх республік). Але це російська партія, раніше вона так і називалась, — Російська Соціял-Демократична Робітнича Партія (большевиків). Від її переіменування нічого не змінилося. КПСС — та ж сама російська партія з вищими органами в столиці російської держави — Москві. Організація цієї партії в національних республіках, так, як і „уряди" цих республік, не мають ніякого впливу не тільки на загально державні справи, але й на керування переважною більшістю навіть дрібних заводів і фабрик, які знаходяться на території їх республік.

Стаття 72-га Конституції зберігає за кожною республікою право виходу з СССР, але це право касує стаття 73-тя, п. 2, яка передає питання зміни кордонів СССР до прерогативи всесоюзної (московської) влади, а совєтське карне законодавство карає аж на страту за діяльність з метою відокремлення національної республіки (відірвання від СССР). Згідно з совєтським законодавством відокремити національну республіку має право тільки вища московська влада, та ніяк не нарід або влада цієї республіки. Процедуру виходу національної республіки зі Совєтського Союзу на бажання народу чи уряду цієї республіки не передбачена совєтським законодавством. Зате передбачене кримінальне покарання за діяльність, яка має за мету відокремлення національної республіки.

Стаття 77-ма совєтської конституції зобов'язує кожну національну республіку переводити в життя рішення всесоюзної (московської) влади, а стаття 140-ва навіть зобов'язує „уряди" національних республік перевіряти про те, чи накази з Москви переводяться в життя в їх республіках.

Стаття 73-тя совєтської конституції відносить до прерогативи всесоюзної (московської) влади встановлення загальних основ діяльности органів влади національних республік, забезпечення в усьому Совєтському Союзі тотожности законодавства, питання війни й миру, керування армією, встановлення порядку стосунків національних республік з чужинними державами. В цьому та інших розділах стільки враховано всесоюзних прерогатив, що „уряди" національних республік законодавчо позбавлені всякої подоби державної влади.

Цебто, совєтське внутрішнє законодавство протирічить міжнародним зобов'язанням совєтського уряду.

Слухання в правних питаннях належало б довести до відома світової громадськости, що совєтське законодавство різко протирічить міжнародним договорам, ратифікованим совєтським урядом і жадати від совєтського уряду узгіднити свої внутрішні закони і практику в національному питанню зі своїми міжнародними зобов'язаннями. Одначе Міжнародне Сахаровське слухання не вважає за потрібне розглядати це питання.

4. Совєтський уряд переводить політику русифікації в усіх національних республіках з метою затерти національну самобутність неросійських народів. Переводиться плянове переміщення народів. У кожну національну республіку різними засобами перевозиться населення інших національностей, а автохтонне населення висилається в інші республіки. Російська мова є державною мовою в національних республіках за виключенням Грузії, Вірменії та Азербайджану. Навчання на російській мові дозволяється і заохочується на всій території Совєтського Союзу, а навчання на мовах народів СССР дозволяється на території їхніх республік, областей чи округ. (Порушення статі 13, п.3, п.4 Міжнародного Пакту про економічні, соціяльні та культурні права).

(Закінчення на стор. 6)

П. Т. Байбак

СИМОН ПЕТЛЮРА — СИМВОЛ ДЕРЖАВНОСТИ ТА РЕФОРМАТОР ДОБИ

(4)

Закінчилася епопея визвольної боротьби за Українську Державність мілітарною поразкою, але Уряд УНР і його військо не скапітулювали перед ворогом, а далі готувалися до відновлення боротьби.

Симон Петлюра, що жив на еміграції в Парижі, був маривом небезпеки для червоної Москви. Бо він ще за свого життя став Прометеєм і легендою у свідомості українського народу. Він став персоніфікацією, усіпбленням ідеї Української Суверенної Державности.

Він був смертельною небезпекою для червоної Москви на випадок міжнародних ускладнень чи війни. Тому Москва відрядила до Парижу Шльому Шварцбарда, в минулому контрабандиста і кримінального злочинця, з дорученням фізично знищити С. Петлюру. 25-го травня 1926 року в Парижі, на вулиці Расіна серед білого дня Ш. Шварцбард сімома кулями вбив С. Петлюру. Оккультивно, і життєво, і словотворно, знаменним є те, що слова Петлюра і Україна складаються з 7 літер. Стріляючи в С. Петлюру, вбивця стріляв в Україну. На процесі Шварцбарда у Парижі вбивця заявив перед лавою присяжних, що він вбив С. Петлюру у пімсту. Мовляв, С. Петлюра є відповідальним за жидівські погроми в Україні в роках 1917-1920.

Комедія суду над Шварцбардом була інсценізована та фінансована запеклими ворогами української державности, під конспіративним диктатом Москви. Оборонцем підсудного був один з провідників комуністичної партії Франції Торез. Французький суд виніс убивці виправдальний вирок, а вдові С. Петлюри, Ользі Петлюрі, ухвалив сплатити „символічну компенсату" в сумі одного франка...

Ще перед оголошенням судового вердикту, генеральний прокурор Франції п. Рейно оголосив перед судом присяжних у Парижі 27-го жовтня 1927 року таку заяву:

„Панове присяжні! Моє заключення — оце, що я вам скажу:

— Ніколи Петлюра не був ворогом ізраїльського народу. Ніколи він не був сторонником погромів. Навпаки, він був семітофілом. Це переконання, панове, я дістав, поперше, з дослідження діяльности Петлюри, а далі — з поваги до нього його співробітників, його співгорожан, і, в кількох випадках, ізраїлітів...

З свого незвичайно високого становища Петлюра завжди засуджував і забороняв погроми під найгострішими карами. Урочистими словами, часом з наполеонівським надхненням, він пригадував спільні страждання жидівського і українського народів і закликав до братерського їх співжиття".

• • •

На далекому чужому цвинтарі, над свіжою могилою, перед лицем неживого Лицаря не було чути жалібних промов. У друзів Великого Небіжчика не було сили висловити той тяжкий смуток, який відчувала вся поневолена нація.

Страшна втрата об'єднала всіх українських патріотів. Громадяни опозиційних таборів приходили на жалібні академії в Парижі, Празі, Берліні, Букарешті, щоб скласти свою глибоку пошану пам'яті незабутнього Народного Вождя.

За життя Симона Петлюри не було повного єднання наших провідників навколо його імени. Страшною ціною смерти всі переконалися, кого мав і кого так трагічно втратив український народ.

Симон Петлюра — спадкоємець духа та ідеї І. Мазепи і Т. Шевченка

Влітку 1709 року не судилося долі, щоб гетьманові І. Мазепі у союзі з королем Швеції Карлом XII розбити під Полтавою агресора з півночі — військо російського царя Петра І. Там, під Полтавою, надовго була затоптана наша українська воля і державність.

Але дух наших славних предків і месників з полтавських могил закликав до наступних українських поколінь: „Пімстиш смерть великих лицарів!"

І чарівна, цілюща полтавська земля богоявлено подарувала українському народові Святого Симона. Симон Васильович Петлюра народився 22-го травня 1879 року в родині нащадків козацького роду.

Ще у розпалі і всередині періоду Першої світової війни (1914-1918) геніяльний російський вчений-мовознавець, 70-літній академік Корш у Москві, спостерігаючи за діяльністю і настроями С. Петлюри, висловився про нього так:

„Українці самі не знають, кого вони мають серед себе. Вони думають, що Петлюра — видатний редактор, патріот, громадський діяч тощо. Все це правда, але не вся правда. Петлюра неконечно вищий за те, що про нього думають. Він — з породи вождів, людина з того тіста, що колись у старовину закладали династії, а в наш демократичний час стають національними героями.

Живе він при несприятливих умовах, не може виявити себе. Та хто знає, чи не зміниться все навкруги нас? А коли зміниться, буде він Вождем Українського Народу. Така його доля...

Те пророцтво Корша про майбутнє Симона Петлюри було записане вдовою академіка, було перехoване й побачило світло денне і публікацію за часів Директорії. Друге пророче визначення: наприкінці 1918 року душпастир Галицької Волости митрополит граф Андрей Шептицький відбував місійну візитацію по скупченнях українців у Новому Світі — в З'єднаних Стейтах Америки і Канади. Митрополит мав авдієнцію в тодішнього міністра торгівлі й промислу американського уряду Герберта Гувера, майбутнього Президента Америки Г. Гувер запитав у митрополита А. Шептицького: „Хто є тепер провідником у боротьбі за Українську Державу?" Митрополит відповів: Симон Петлюра.

Україна 1917-1919 — оборонна фортеця і рятівник Европи

З XYI і майже до кінця XYIII століття Українська Запорізька Січ на Хортиці сповняла історичну ролю фортеці оборони християнства та суспільного ладу, будучи перешкодою і греблею перед нападами і походами диких кочових азійських орд у напрямку Західньої Европи.

Історія державних і суспільних відносин у першій чверті XX століття так склалася, що Україні знову довелося сповняти ролю і призначення лицарсько-християнського Ордену на грані двох світів: червоно-безбожницького та культурної, цивілізованої Европи.

У 1918-1919 роках вибухли комуністичні революції в Німеччині та Мадярщині. Совєтська Росія під диктатурою В. Леніна прагнула скерувати червону армію на підтримку тих революцій та встановити там комуністичні режими.

В. Ленін у листах до швайцарського комуніста Платена нарікав на те, що російська большевицька армія вгрузла в Україні у боротьбі з „українською контрреволюцією", а тому неспроможна сприяти комуністичним революціям в Німеччині і Мадярщині.

У 1921- 22 роках англійський державний муж Вінстон Черґілл, виступаючи на масових мітинґах робітників у Ліверпулі і Данді проти большевицького терору супроти підвладного населення Росії, заявив : „Російський большевизм — це змія довкола грудей світового людства" а в іншому місці свого виступу сказав: „Большевизм — це стадо диких людожерів з племени готентотів у Африці, що справляють танець смерти на мільйонових купах трупів підвладного населення".

Петлюрівщина — історичний ланцюг резистансу

Велика наша історична традиція жила і відроджувалася в здорових морально-духових елементах українського селянства та виходців з його середовища, що творили оборонний панцер. Ніяке селянство інших народів не брало активної участи у творенні і відродженні історично-визвольницьких традицій. Цей оборонний панцер створювався у кожний період нашої історії, з ранніх століть нашої ери, від королівсько-княжих дружинників та переходив у спадщину до Лицарів Запоріжжя, до когорт хмельничан, мазепинців, Лицарів Січового Стрілецтва 1915 - 1920 роках, Лицарів Звитяжців — Петлюрівців, а після них до Лицарів УВО — ОУН, а в теперішній час функцію того панцера складають неофіти-дисиденти.

(Продовження буде)

У Філядельфії почалось двомовне навчання

Сестра Тарасія розпочинає двомовне навчання у 2-ій клясі

Учителька Софія Конрад між дітьми 1-ої кляси двомовного навчання.

5-го вересня 1979 року — це перший звичайний день навчального року. Але у школі при митрополичому соборі Непорочного Зачаття у Філядельфії він був особливим днем. Це, як нам відомо, перша школа в цілій Америці не тільки з українських але й іншонаціональних шкіл включно з публічними і католицькими, яка перейшла на двомовне навчання і тим самим зробила історичний крок в загально-американському шкільництві.

Відомо, що американське шкільництво до великої міри відкинуло навчання мов і культур багатьох національностей, з яких складається ціла Америка. На першому місці поставлено англійську мову і зв'язану з нею культуру, науку і знання. Малим привілеєм мусіла задоволитися французька, еспанська, німецька і частинно італійська чи російська мови. Всі інші мови і культури мусіли пробивати собі дуже трудний шлях приватно і без найменшої піддержки держави, яку саме підтримувала і підтримує своїми податками велика більшість населення, мова і культура якого була і ще є занедбана.

Любов до свого рідного створила „етнічний рух" в Америці. У 1972 році президент Ніксон підписав закон, офіційно заперечуючи теорію перетоплюючого казана і висловлюючи цим признання і визнання етнічних груп. Президент Форд уже навіть призначив спеціяльного дорадника для етнічних справ в особі нашого брата по крові д-ра Мирона Куропася. Сьогодні вже появляються етнічні газети і побачило світ багато книг про етнічни справи. Етнічний рух став важливим чинником у президентських виборах.

Перехід на двомовне шкільництво — це дальша фаза розвитку американського життя у напрямі мозаїки, многокультурности, яка в Канаді випередила Америку на багато років.

Цей історичний крок переходу на двомовне навчання, де половину предметів навчається в мові даної національности, а половину в мові англійській — не є легке. Це нам прийшлося пережити на протязі однорічної підготови тут у Філядельфійській прикатедральній школі. До такого кроку не були приготовані ні отці, ні сестри, ні світські учителі ані батьки. Тому було багато непорозумінь. Вкінці прийшло спільне узгодження і двомовне навчання почалося. Почалось воно з початковими труднощами і цього в жадній школі не буде легко оминути. Це мусять пам'ятати й інші школи, але не треба цього боятися, а сміло приступати до діла, виявляючи якнайбільше ініціятиви. Правдива любов до рідного — запорука успіху.

Зиновій Квіт

Учні УМІ виступили на концерті в Таннерсвіллі

У неділю, 29-го липня, відбувся публічний концерт двох молоденьких визначних учнів Українського Музичного Інституту, в Таннерсвіллі, Ню Йорк. Дванадцятьлітній Орест Гарасимчук, піяніст, і одинадцятьлітній Білл Айєрбе, скрипак, були запрошені взяти участь у серії літніх концертів, які кожного літа влаштовує широковідома співачка і педагог, Гелен Мерріт, у своїй, старогрецького стилю резиденції „Темплемонт", де знаходиться першоякісний концертовий фортепіян.

Наші молоденькі музики виконували твори таких українських композиторів, як Бортнянського фортепіянову сонату г-дир, Єдлічки „2 пісні з української суїти", та скрипковий „концерт" Кравчука. Крім цього ми почули, у виконанні Ореста Гарисимчука, Моцарта „фантазію" д-моль, Шуберта „Моман Музікаль" ф-моль, Копляндa „Кіт і мишка" та Гайдна фортепіяновий концерт д-дур, до якого оркестрову партію на другому фортепіяні виконувала Калина Чічка-Андрієнко.

Білл Аєрбе грав „Учнівський скрипковий концерт" Зайца, „Син пусти" Келєр-Беля і „Турецький Марш" Бетговена. Йому акомпаньювала його сестра, Марта Аєрбе, визначна учениця УМІ. Білл вчиться у проф. Рафаїла Венке.

Найкращою точкою була соната Моцарта для скрипки і фортепіяну, котру виконували Білл і Орест, обидва граючи свою партію напам'ять.

Публіка була здивована, коли на сцену вийшли два хлопчики, а ще більше здивувалась, коли почула зрілу гру, яку нагородила щирими і довгими оплесками.

Цей милий концерт відбувся, завдяки старанню проф. Галини Мирошниченко-Кузьми, вчительки Ореста Гарасимчука, яка втримує зв'язки з п. Гелен Мерріт і яка вклала багато труду в зорганізуванні цього концерту.

Приємно було би почути більше українських мистців в цьому цікавому і романтичному оточенні і при тім представити себе американській публіці.

К.Ч.-А.

ПАПА ІВАН ПАВЛО II...

(Закінчення зі стор. 1)

ту, що він є першим Папою, який був запрошений на зустріч з Президентом ЗСА у Білому Домі. Називаючи себе „післанцем миру й братерства", Папа заявив, що ціллю його зустрічі з президентом Картером є „служити справі світового миру, міжнародному порозумінню і поширенню повного пошанування прав людини".

Після обміну привітами Папа і президент Картер відбули приватну розмову в Білому Домі, яка, згідно з пізніше виданим комунікатом, зосереджувалася на правах людини та на таких питаннях як мир на Близькому Сході і розв'язка конфлікту в Північній Ірляндії.

Опісля президент Картер і Папа виступили перед біля 7,000 особами в городі Білого Дому із закликами до обмеження зброї, зокрема нуклеарної. Речники Білого Дому висловили задоволення, що Папа забрав становище до справи обмеження нуклеарної зброї, бо це може причинитись до ратифікації договору САЛТ II. Нав'язуючи до своїх раніших заяв, Папа вказав на конечність встановлення кращих економічних відносин у світі, маючи на увазі відношення багатих країн до бідніших.

Серед гостей, яких Білий Дім запросив на цю зустріч з Папою були: президент УККА проф. д-р Лев Добрянський, головний предсідник УНСоюзу д-р Іван Флис, заступник головного предсідника УНСоюзу д-р Мирон Куропась, почесний член Головного Уряду УНСоюзу Йосип Лисогір, головний касир Українського Братського Союзу Едвард Попіль і д-р Юліян Куляс.

Раніше у Чікаґо, в цьому найбільшому центрі американського католицизму і у другому після Варшави найбільшому місті з польським населенням, Папа гостро засудив „наступ матеріялізму, небезпечно зростаючий секуляризм і моральну розгнузданість", проявами яких є такі явища як гомосексуалізм, розводи, аборти, перед і позашлюбні статеві зносини та контроля народин.

Промовляючи до американських католицьких єпископів в п'ятницю, 5-го жовтня, Папа підтвердив принципові заяви Папи Павла УІ, висловлені в тих питаннях у енцикліці „Гуманe віте", делікатно критикуючи американських єпископів за деякі відхилення та додержуючись попередніх закликів щодо незмінности поучень Церкви навіть „в обличчі критики".

Раніше цього дня Папа поновно підкреслив свою польськість відвідинами польської парафії П'ятьох Мучеників у південнозахідній частині Чікаго та відправою Служби Божої польською мовою. Папа похвалив тисячі ранніх поломників, відкликаючись на приповідку „хто рано встає тому Бог дає".

Перед поворотом до центру міста Папа відвідав еспанськомовну парафію Божого Провидіння, де промовляв коротко еспанською мовою під гучні оплески вірних.

Відтак Папа відправив Службу Божу у Ґрент Парку, в якій взяло участь біля 1,5 мільйона осіб. У вечірніх годинах він промовляв до зібраних американських єпископів, а у ранніх годинах в суботу, 6-го жовтня, відлетів до Вашінгтону у заключній фазі його семиденних відвідин ЗСА.

КОМПОЗИТОР І ПОЕТ...

(Продовження зі стор. 1)

Мистці з дружинами під час відвідин В-ва „Свобода". (Справа): Стефанія Гніздовська, Яків Гніздовський, Мар'ян Кузан, Юґет Кузан та ред. Любов Коленська.

та різні інші музичні композиції.

Останньо відбулись два концерти цього композитора в Канаді. Перший з них 22-го вересня у Монтреалі у МекҐіл університеті, підготований заходами Українського Студентського Клюбу при цьому ж університеті, у співпраці з Об'єднанням Українських Канадських Професіоналістів і Підприємців. У програмі цього вечора було інтерв'ю п.з. „Хто ви є Пане Кузан?" з мистцем, який перепровад жувала Марія Анна Дежене, мати якої є українка, а батько француз. Мар'ян Кузан також окремо мав слово про себе французькою мовою. Інтерв'ю було переплітане музичними композиціями М.Кузана та його поемами,награних на магнітофонній стрічці. При кінці вечора виступила і градуантка МекҐіл університету піяністка Люба Жук,загравши композицію М.Кузана „Конструктор". Я той час на стінах залі була розвішана група дереворізів маестра Якова Гніздовського, з цих же самих причин, що передостання композиція М. Кузана — „Дивний світ Якова Гніздовського" та „Конструктор", базовані на творах цього мистця.

Опісля, — розповідав дальше Мар'ян Кузан, — 30-го вересня у Торонто відбулася його зустріч із публікою, що її зорганізували Українські Професіоналісти та Підприємці Канади, влаштуванням якої займалися п-во Христина і Богдан Стоділки. Програма якою проводив молодий Володимир Клюфас, була подібна до попередньої, тільки що інтерв'ю та слово композитора було по-українськи, а поеми М.Кузана, награні враз з іншими композиціями М. Кузана, були в перекладі з французької мови на англійську.

Із циклу концертів багатої творчости цього талановитого композитора і поета відбудеться в п'ятницю 12-го жовтня, о год. 7:30, в Українському Інституті Америки черговий його виступ, у якій проходитиме професійна сучасна музика. Програмою проводитиме п-і Ірина Стецура. На концерті будуть виконані твори композитора переважно з магнітофонних стрічок. Крім цього піяністка Юліяна Осінчук виконає один з його творів для фортепіяна, а саме „Конструктор". Атракцією цього концерту, буде відчитання поеми М. Кузана п. н. „Холодні води" в перекладі на українську мову поетом Богданом Бойчуком. Під час цього вечора можна буде оглянути групу дереворізів Я. Гніздовського.

Пан Мар'ян Кузан пояснив, що на основі поеми „Холодні води", він скомпонував оперу на 5 дій. У ній поєднуються метафізика, психологія та езотеричні переживання.

„Теми моїх композицій стосуються людини і її спроможностей . Компонуючи свої твори під диктатом своєї душі, хочу збудити ними в людині відчуття змислу життя, збудити свідомість звідкіля вона є, до чого вона прямує, яке та де її місце, та яке її завдання". — на відхідному сказав Мар'ян Кузан.

Академія у 100- річчя народин Симона Петлюри у Кліфтоні

У Кліфтоні, Н.Дж., при українській православній церкві Св. Покрови в неділю, 3-го червня ц.р., громадно відзначено сторіччя народження Головного Отамана Військ Української Народної Республіки Симона Петлюри з відслоненям його ж мистецького портрета, придбаного групою добродіїв.

Того дня, після Служби Божої, яку відправив настоятель о. протоієрей Іван Кульчицький при співі парафіяльного хору, при досвідченому диригуванні професора С. Вожаківського, відслужено панахиду за спокій душі, підступно вбитого Симона Петлюри.

По Службі Божій у парафіяльній залі відбулась академія, присвячена 100-річчю народження Головного Отамана Військ УНР Симона Петлюри.

На Службі Божій, Панахиді та академії, були представники від організацій: Від УККА Пассейк д-р Ваньо, від Вільного Козацтва — 35-го куреня „Поліська Січ" на чолі секретаря куреня, полковника й лицаря „Ордену Залізного Хреста" армії УНР — Івана Винника група козаків: д-р Мирослав Смородський, Ольга Смородська, мґр Модест Кливак і Ірина Кливак.

Відкриваючи академію, голова святочного комітету о. прот. Іван Кульчицький, підкреслив, що український народ на рідних землях на може вшанувати своїх визначних історією осіб, бо окупант цього не допускає, караючи жорстоко за всякий прояв національної думки. Ми українці, у вільному світі повинні плекати культ пошани до історичних постатей та на їхніх чинах й ідеї виховувати прийдешне покоління. Доповідач сказав, що доказом цього, що ми вшановуємо Головного Отамана Військ УНР, на його честь ми придбали мистецький портрет, який і відслонимо. По цих словах, відкрилася куртина сцени й відслонився портрет при почотній стійці полковника Винника й маґістра Кливака з 35-го куреня Поліської Січі — „Вільного Козацтва". Проф. С. Вожаківський відіграв американський гимн, а український відспівали всі присутні на академії. Мистецьку частину розпочато деклямацією „Україна". Вірш — Г. Черінь. Виконали — Войтюк і Різанівa. Другу точку — деклямація „Квітка на могилу С. Петлюри" — вірш — Б. Лисянського виконав — С. Черненко. Відтак доповідав І. Шейдівич на тему: „У століття народження С. В. Петлюри" — опісля відбулися сольоспіви: „Погасло сонце ласки і тепла" Музика К. Стеценка, вірш — Олеся, „За думою дума"..., мужика Я. Степового, слова — Т. Шевченка, „Айстри", — музика М. Лисенка, слова — О. Олеся, „Давно те минуло" музика Кос-Анатольського, слова Т. Шевченка, „Україна", музика С. Вожаківського, слова Валентина Мороза. Уперше ця пісня прозвучала із сцени прилюдно, на пошану автора вірша „Україна", Валентина Мороза, недавнього страдника совєтської тиранії. Сольоспіви виконав Є. Баренко. Акомпаньямент — С. Вожаківського. Пізніше хор відспівав „Прощай світе"..., музика Я. Степового, слова — Т. Шевченка. Академію закінчено молитво-піснею „Боже великий", музика М. Лисенка.

Доповідач І. Шейдівич, як сучасник тих бурхливих подій, у своєму слові накреслив постать Симона Петлюри, як палкого патріота ідеаліста, що з перших днів революції в Російській імперії 1977 року включився в бурхливе революційне життя українського народу.

Перегортаючи сторінку за сторінкою із життя і дій Головного Отамана, промовець зацитував такі його знаменні слова: С. Петлюра говорив: „Чи ми своєю боротьбою здобули для України щонебудь? Так, наша боротьба в історії українського народу буде записана золотими буквами. Ми виступили на арену історії тоді, коли весь світ не знав, що таке Україна. Ніхто не хотів її визнати як самостійну державу, ніхто не вважав нашого народу за окрему націю. Єдино боротьбою, упертою й безкомпромісовою, ми показали світові, що Україна є, що її народ живе й бореться за своє право, за свою свободу й державну незалежність. Ті, що легковажили наш рух, побачили, що ми таки сила, якої не можна не брати до уваги Ленін сам признав що тільки через боротьбу з Україною большевизм не дійшов до Західньої Европи. Признаймось без гордощів і без зайвої скромности, що за час двохлітньої боротьби ми створили українську націю, яка й надалі активно боротиметься за свої права, за право самостійно й ні від кого незалежно порядкувати на своїй землі". (З промови С. Петлюри на нараді 26 листопада 1919 р. — Статті, листи, документи Симон Петлюра — Видання УВАН — 1956 р. стор. 238)

Як державний символ нації, Симон Петлюра був ненависний і небезпечний для ворогів нашої державности, тому вони послали свого агента С. Шварцбарда, який 7-ма кулями відібрав життя Симона Петлюри в Парижі 25-го травня 1926 року. І хоча він загинув, але боротьба українського народу не припинилась, а набрала лише іншої форми, продовжував прелеґент. Опісля доповідач накреслив постання Організації Українських Націоналістів під проводом полк. Євгена Коновальця, а відтак зілюстрував дальші революційні дії ОУН, постання Української Повстанської Армії та Української Дивізії, закінчивши свою промову наголошенням руху спротиву та боротьби за людські і національні права у сучасній Україні.

І. Хомора

Стріча кол. студентів з Берліну

Між двома світовими війнами українська молодь була позбавлена вступу на високі школи, тому, що передвоєнна Польща була ввела „нумерус клявзус" на своїх університетах, щоб в той спосіб не допустити на студії „небажаних" студентів.

Друга світова війна відкрила широко двері для української студіюючої молоді. Велика частина студентства подалася на захід, до Кракова, звідкіля опісля, весною виїхала „як робітники" до Німеччини, щоб там осінню 1940 року стати вже студентами німецьких університетів. Кілька транспортів таких „робітників" переїхало з Кракова, через Ченстохову чи Лодзь до Берліну на „роботи". Велика частина з них невдовзі стала студіювати на берлінських університетах, вислухуючи виклади на різних факультетах.

У 1980 році минатиме сорок років від тієї хвилини великого напливу жадного студій українського студентства до Берліну. Цю велику й приємну хвилину варто б відзначити з'їздом тих студентів, що студіювали в Берліні. Тому 29-го червня ц. р. постав Ініціятивний комітет такого ж з'їзду. Головою Ініціятивного комітету обрано інж. М. Когута, заступником голови д-ра П. Глібовича, секретарем — інж. Г. Дуткевича, скарбником — інж. В. Яріша; членами стали О. Глібович та д-р Б. Рудик /кооптований/ З'їзд мав би відбутися в 1980-му році в Онтаріо, під час літніх вакацій, в місцевості, в якій всі спільно провели б час на розмовах, споминах давноминулих літ.

Передумавши потребу такої стрічі повідомляємо всіх друзів, щоб вони висловили свою опінію в тій справі й дали свою згоду.

Ближчі інформації про стрічу будуть подані в пресі. Листи слати на адресу: інж. М. Когут, 10142 Clifton Place, Edmonton, Alberta, Canada, або інж. Г. Дуткевич, 20 Boxburry Rd., Etobicoke, Ontario, Canada.

За Ініціятивний комітет інж Г. Дуткевич

У 40-річчя священства о. Б. Волошина

Дня 5-го серпня відбувся в церковній залі української католицької парохії св. о. Миколая у Вотервліті прощальний бенкет о. протопресвітера диякона о. д-ра Богдана Волошина, що був 30 літ парохом Вотервліту. Рівночасно вшановано 40-ліття його священства та привітано нового пароха, о. Теодора Гуманицького.

У переповненій залі (біля 400 осіб) голова Парохіяльного комітету Я. Кушнір, започаткував програму бенкету, привітавши о. протопресвітера Б. Волошина з 40-літтям його священства, нового пароха, о. Т. Гуманицького, всіх священиків і гостей. Він передав ведення бенкету С. Кавулі. О. Волошин поблагословив їду, церковний хор під проводом Я. Кушніра відспівав „Отче наш". Танцювальна група „Верховина" під проводом М. Коцура відтанцювала привіт. Мужі довір'я: А. Урбан і З. Зендран привітали нового душпастиря хлібом і сіллю, діти Христя Урбан і Йосиф Демчар вручили о. Т. Гуманицькому китицю квітів. Після обіду Я. Кушнір з'ясував 30-літню працю о. протопресвітера Волошина як зразкового пароха, успішного господаря парохії, гарячого оборонця українства, доброго опікуна молоді, зокрема танцювальної групи „Верховина", що залишив добре упорядковану й загосподаровану парохію, відновлену церкву й фінансово забезпечену парохію. Дівоче тріо „ Кобза" відспівало „Богородице Діво", пізніше „Де сині гори" і „Сину, качки летять".

С. Кавуля англійською мовою розповів про життьовий шлях о. протопресвітера Волошина. Нар. 19-го жовтня 1914 року на Закарпатській Україні; там закінчив народню й середню школу. Богословію студіювава у Римі в 1933-38 роках висвячений 24-го квітня 1939 року, докторат з богословії осягнув 1940 року, в 1940-1944 роках був душпастирем на Закарпатті, був у мадярській тюрмі. У 1944 році виїхав до Риму, до Америки прибув у 1946 році, душпастирював у Балтиморі, Оліфанті, Філядельфії. У 1948 році став парохом Вотервліту і деканом. Із 1-им серпня відійшов до Керґонксону. За його заслуги його підвищено до гідности протопресвітера.

„Верховина" відтанцювала козачка й гопака. Господар бенкету С. Кавуля, представив священиків: о. прот. Волошина, о. митрата В. Андрушкова, о. крил. Б. Смика, о. І. Мака, о. В. Сютика, ЧСВВ, о. О. Кокоша та о. А. Павлюка. Були чотири римо - католицькі священики, стейтовий посол М. Гобляк (українського роду), отця протопресвітера Волошина прощали представники українських організацій: М. Філь від Відділу УККА, мґр Т. Дурбак від Відділу СУА і організації жінок Українського Клюбу, В. Кошикар, від Українського Клюбу, В. Терлецький від братства св. о. Миколая, І. Романишин від Відділу Організації Оборони Лемківщини, О. Сенета від „Провидіння", від церк. хору П. Федак, від „Верховини" М. Коцур і Г. Сомич, від парохії мужо довір'я: А. Урбан і З. Зендран. Квіти від „Верховини" вручила А. Постоловська. Д-р М. Барусевич голова Церковного комітету в Керґонксоні, запевнив, що о. Волошин матиме підтримку парохіян Керґонксону. Головну промову виголосив о крил. Б. Смик. Він підкреслив велич, гідність і відповідальність священичого стану, велику ролю священиків в історії України та української еміґрації, непромииаючі заслуги о. протопресвітера Волошина як багатозаслуженого пароха, ревного українського патріота, громадського й культурного діяча. Всі присутні відспівали грімке „многоліття" о. Волошинові. О. протопресвітер д-р Б. Волошин, зворушений теплими словами парохіян, подякував усім, що його так сердечно прощали, зокрема за добру співпрацю на протязі 30-ох років його душпастирювання у Вотервліті. Він просив допомогти новому парохові, о. Т. Гуманицькому, який закінчив бенкет молитвою. Отець Б. Смик започаткував пісню „Під Твою милість", що її підхопила вся заля.

Вкінці парохіяни підходили до о. прот. Волошина та прощалися з ним зворушливими словами, зі щирим жалем.

Комітет під проводом Я. Кушніра вклав багато праці, зокрема багато жінок працювало цілих два дні, підготовляючи обід, обслуговуючи гостей. С. Наболотний подбав про три вітряки, що значно охолодили переповнену залю.

Р. М.

Кінцевий попис фортепіянової кляси п-і Марти Стадник

Вже від трьох літ радо йду послухати кінцевий попис кляси п-і Марти. І тим разом прийшло мені на думку, чи не поговорити з батьками і не запитати їх, яка в них опінія про цю клясу. Тож, перед початком попису, я приступала до батьків, а потім до старших учеників зі запитами. Чи задоволені вони з навчання, який підхід учительки, які висліди. А відповіді були:

„Кращої учительки не знаю, надзвичайний педагог, дуже любить дітей, точна в науці, дає чудову підставу в навчанні, солідна, все підготовляє, учить теорії, вимагає, але знає чого хоче. Вміє заохотити дітей до науки. Дає грати речі мелодійні, спочатку легкі, немає перевантаження одноманітними вправами. Вже в другім році науки дитина може заграти колядки, пісеньки, які вона співала в садочку — і так постепенно учні починають вчитися тяжчі вправи."

Субота, 16-го червня ц.р. Дивлюсь на програмку, композитори українські і світові — це бажання п-і Марти вщепити дітям любов до рідної і милозвучної музики, дати нагоду молоді пізнати і цінити вартість своїх композиторів — і це їй вповні удається.

Зверталася я і до старших учениць зі запитом, чи вони люблять учитись у п-і Марти. Вони мені відповіли: „У неї фантастичний підхід до нас, вона вимагає, але знає, що хоче". Як видно з відповідей методи навчання п-і Марти молоді подобаються і тому вони стараються робити поступи.

Не беруся оцінювати попису з музичного аспекту, бо я не знавець цієї ділянки, а тільки глядач, в якого любов до музики. Слухаю попису і обсервую виконавців. При перших тонах у кожного — маленька трема, бож тут приходить їх хвилювання, щоби якнайкраще вив'язатись зі свого завдання. Але за хвилину личко, наче випогоджується, яcніє по закінченні — лише легенький погляд на свою дорогу учительку наче запит чи вона задоволена? А потім рясні оплески нагороджують кожне виконання.

Попис добігає до кінця. Пані Марта дякує усім за вислухання, учням бажає гарно перевести вакації, а тим які пильно вправляли дає нагороди — ноти. І їх дістали: Ромко Гірняк, Ростик Смик, Христя Ярошевич, Христя Назаревич і Ганнуся Карачевська.

Пам'ятаю, що в попередніх роках було більше нагороджених учеників. Може ця така довга і важка зима була причиною маленької оспалости у молоді. Але треба сподіватися, що в наступному році число нагороджених знову збільшиться, з цим п-і Марта матиме найкращу нагороду за свою працю — гарні висліди з науки.

Ірина Пежанська

В Ірані збомбили поїзд, 7 осіб загинуло, а 17 поранено

Тегран, Іран. — Пресове агенство Ройтерса інформує, що в Ірані знову розпочались терористичні акції, скеровані проти нового режиму Аятолли Хомейні. У середу, 3-го жовтня терористи збомбили поїзд, який їхав з найбільшого іранського портового міста Коррамшар до Тергану. Після вибуху бомби поїзд загорівся і у полум'ї загинуло 7 осіб, а 17 були тяжко поранені.

У цій же інформації говориться, що це вже другий більший напад терористичних груп проти ісламського режиму Хомейні на протязі тільки одного тижня у місцевостях, які зараховуються до найбільш багатих, особливо на нафту, і на які скерували тепер свою атаку противники режиму. На початку цього тижня вони збомбили декілька інших об'єктів і перервали телефонічний зв'язок Теграну з двома іншими великими містами — Абаданом і Коррамшаром.

Покищо до цієї терористичної акції ніхто не признався. В урядовому коментарі, переданому через радіо і телевізію говорилося, що цієї терористичної атаки допустилися люди, які мають „кам'яні серця". „Вони є ворогами ісламської революції, які не знають милосердя навіть супроти звичайних пасажирів у поїзді", — говорив урядовий коментатор, додаючи, що „ці люди з кам'яним серцем є здібні вбивати невинних людей, думаючи, що тим самим вони шкодять революції, але вони помиляються, бо нарід ще більше з'єднується в обороні здобутків ісламської революції", — заявив коментатор, наводячи приклад з великої терористичної акції ще за часів шаха Рези Паглеві, де в кінотеатрі, підпаленому терористами, загинуло 337 осіб, а багато було ранених. Антимонархістичні сили завжди твердили, що театр підпалили агенти Шаха щоб потім звалити вину на провідників ісламської революції.

Олбанська округа відзначить 50-річчя ОУН

Олбані, Н. Й. (І. Д.) — Українські громади Олбанської округи вирішили відзначити 50-річчя ОУН святочною академією під протекторатом Окружного Комітету Відділів УККА, що відбудеться в суботу, 13-го жовтня, в год. 6:30 в залі Гайскул у Вотервліті, Н. Й.

У програмі: промова мгра Т. Буйняка, голови ЛВУ в Канаді, монтаж поезій у виконанні маестра Є. Курила та його сина, Володимира, виступи відомих хорів „Прометей" і „Діброва" з Торонто під керівництвом маестра В. Кардаша.

До Громадського Комітету запрошені представники українських організацій округи. Діловий Комітет, зложений з представників Організацій Українського Визвольного Фронту, створив 4 комісії: Організаційну (Є. Наболотний), Фінансову (М. Савків), Мистецьку (М. Крушельницький) і Пресову (І. Дурбак), щоб гідно відзначити Великі Роковини.

МИКОЛУ ГРИЦКОВЯНА...

(Закінчення зі стор. 1)

рядків творів Ігоря Антонича, який у прекрасний спосіб оспівував у своїх поезіях красу Лемківщини. Формально бенкет відкрив голова 1-го Відділу ООЛ Михайло Кавчак, а вступну молитву провів о. ігумен д-р Володимир Гавліч, ЧСВВ, парох церкви св. Юра в Ню Йорку.

Добре опрацьоване святочне слово виголосив д-р Аскольд Лозинський, який не тільки пригадав численним присутнім про страшну трагедію лемків під час двох великих переселень у 1940 і 1947 рр., але і про їхній великий вклад у боротьбу українського народу проти двох окупантів, під час Другої світової війни — червоної Москви і нацистської Німеччини. Прелегент наводив численні цитати з газет „Ню Йорк Таймсу", „Дейлі Нюз" і агенства Ассошієйтед Пресс, які у прихильний чи менш прихильний для українців формі інформували про цей жахливий голоковст і геноцид, за який співвинна Польща, уряд якої ще й досі веде дискримінаційну супроти українців політику. Доповідач закликав українців з Лемківщини до посиленої акції в обороні українського населення і Української Церкви в Польщі, кажучи, що „доля лемків — це доля цілого українського народу".

Центральні та деякі місцеві організації на бенкеті репрезентували: інж. Л. Пришляк — СУК „Провідіння", д-р О. Соколишин — ТУБА, Оксана Дацків — ТУСМ, М. Кормило — УНП., М. Сидор — Т-во УПА, інж. Є.Івашків — Екзекутиву УККА і КОУАО, д-р І. Гвозда — Світову Федерацію Лемків, мгр І. Винник — ГУ ООЧСУ, М. Мицьо — Фундацію Лемківщини, М. Кавчак — І-ий Відділ ООЛ, Юлія Копчинська — ГУ ОЖ ОЧСУ, В. Копчинський — АП АБН, мец. Р. Гуглевич — кредитівку „Самопомочі", О. Білевич — Об'єднання кол. вояків УПА, Марія Барна КУ СУМ-А, Б. Качор — 2-ий Відділ ООЧСУ, К. Василик — ОСУМ-А, Роксоляна Стойко — СУСТА, інж. Когут — дир. УНД, проф. д-р П. Гой — УВУ, проф. д-р Я. Падох — НТШ-А і ред. В. Левенець — видавництво „Свобода".

Д-р Я. Падох представив також деяких репрезентантів, що були на залі, між ними, Івана Полянського, який пожертвував на З'їзді 1,000 долярів на видання про Лемківщину, і п. Ст. Хильця, найстаршого члена ООЛ. Крім того керівник бенкету відчитав письмові привітання, які наспіли від: ЦУ СУМ, ГУ СУА, УБСоюзу, Т-ва І УД УНА, ЗУАДК-у та інших організацій. Короткі усні привітання склали З'їздові: о.д-р В. Гавліч, ЧСВВ, проф. д-р І. Гвозда, інж. Є. Івашків, проф. д-р П.Гой і проф. д-р Я. Падох.

У мистецькій частині дуже успішно виступив дівочий хор „Жайворонки" при ОСУМ-А в Ню Йорку під диригентурою проф. Л. Стругацького, а акомпаньювала на фортепіяні, Соня Шерег, як теж співачка Ліда Гвозда, яка відспівала три лемківські пісні при власному акомпаньяменті на гітарі. Присутні дуже тепло оплескували хор „Жайворонки", а в кінці, після дуже ефективного виконання пісні „Києве рідний, Києве мій", публіка стоячи вітала хор за його дійсно на високому рівні виконання шістьох пісень на цьому бенкеті. Мистецькою програмою проводив, заповідаючи точки, Корнель Василик.

Після закінчення бенкету у цій же залі відбулась велика лемківська забава під звуки оркестри „Журавлі" із Стемфорду".

Ще один сміливий крок вперед

Численно невелике, але добре зорганізоване й дружнє Гуцульське Товариство ім. Олекси Довбуша в Боффало, часто давало і дає докази своєї живучости й активности. До так зв. паперових товариств воно не належить. Протягом свого існування влаштувало воно неодну цікаву й вартісну імпрезу — як у себе вдома, так і і в інших місцевостях ЗСА й Канади. Треба признати, що ініціяторам і організаторам цих імпрез не бракувало відваги й сміливости підіймати імпрези на високий рівень. Іншими словами — товариство старалося ставити сміливі кроки на шляху своєї діяльности. У цьому дописі маю бажання докладніше приглянутися крокові, що його Гуцульське Товариство ім. Олекси Довбуша зробило в днях 1-го і 2-го вересня ц. р. Цим кроком був Український Фестиваль Почався він у вечірніх годинах першого, а продовжувався в пополудневих і вечірніх годинах наступного дня. Фестиваль відбувався на грунтах і в приміщеннях Клюбу „Льореляй" в недалекому від Боффало містечку Гамбург. На питання, чому імпреза відбувається „аж там", голова Гуцульського Товариства Михайло Мочерняк дав вияснення, що всі відповідні для такої імпрези об'єкти в Боффало і в околиці були на той час замовлені, і не було іншого виходу з положення, як вдатися до Гамбурга. Але нема злого, щоб не вийшло на добре — каже українська приповідка. Так було й з Українським Фестивалем: для населення Гамбургу такий фестиваль був новістю, і ця новість притягнула чимало мешканців Гамбурга — переважно німецького походження. Українську публіку творили в більшості громадяни з Боффало, бо українців у Гамбургу мало, всього кілька родин.

Організаторами Українського Фестивалю були члени Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша, — конкретно: Михайло Мочерняк, Михайло Савуляк, Василь Михайлюк, Василь Сметанюк, Юрій Гудим'як, Михайло Мохнач.

Фестиваль почався і закінчився танцювальною забавою. Під час забави в суботу грала оркестра „Континентал",а в неділю—оркестра „Коломия" із Сент Кетерінс, Канада. „Коломия" — це недавно створений колектив, який швидко здобув собі признання. Члени оркестри — це молоді люди, як — зрештою — і члени інших подібних оркестр, яких на терені ЗСА й Канади уже чимало. Відрадне це явище, бо всі ці оркестри є популяризаторами української музики.

Основну частину Українського Фестивалю творили: виставка українського народного (переважно гуцульського) мистецтва, виступи танцювального ансамблю „Русалка" з м. Бирлінгтон, Канада, виступ боффалівської гуцульської капелі (троїстих музик).

Влаштуванням виставки зайнялися Василина Петришин і Степан Трутяк з Канади. Виставка була доповнена експонатами Степана Ґрекуляка і Йосифа Ліберті. Член Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша в Боффало Степан Ґрекуляк є власником великої і цінної збірки виробів гуцульського мистецтва і звичайно влаштовував, чи допомагав влаштовувати виставки з різних нагод. Цим разом його недуга не дала йому змоги включитися активно у підготову виставки. Йосиф Ліберті, хоч неукраїнського роду, але захопився українським мистецтвом і старається брати участь в житті української громади. Його дружина — українка.

Про танцювальний ансамбль „Русалка" слід сказати, що це добре вишколена мистецька одиниця. Заслугу в тому треба приписати Наталії Небесній, керівникові ансамблю. Ансамбль „Русалка" продемонстрував декілька українських народних танців з різних теренів України, при чому члени ансамблю міняли свої костюми, відповідно до частини України, якій (частині) демонстровані танці належать. Всі танці оригінально стилізовані. Стилізація, як теж і бездоганне виконання танців викликали у глядачів щире захоплення, яке переливалося у постійні рясні оплески. Глядачі в такий спосіб висловлювали своє признання для ансамблю і для хореографа Наталії Небесної. Ансамблеві приграла його власна капеля.

У склад капелі Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша з Боффало входили: Михайло Мочерняк (скрипка), Василь Михайлюк (цимбали), Дмитро Мацьків (сопілка) і Михайло Бельмега (бубон). Гуцульські троїсті музики з Боффало мають уже довголітній досвід, свої заслуги, а навіть і розголос — популярність, бо виступали у багатьох місцевостях ЗСА і Канади. Гра капелі поставлена уже на мистецькому, не аматорському рівні. Керівником капелі є Михайло Мочерняк. Під час Українського Фестивалю капеля відограла кілька мелодій притаманних Гуцульщині.

Всією мистецькою програмою керував мгр Іван Рішко.

Не годиться у дописі поминути справу буфету. Правда, буфет був у заряді Клюбу „Льореляй", але між стравами не бракувало й українських страв, що їх приготовила дружина голови Гуцульського Товариства Текля Мочерняк.

Назагал Український Фестиваль залишив по собі приємні спогади. Особливо довго пам'ятатимуть його мешканці м. Гамбург. Імпреза пройшла вдало. Її успіх міг би бути ще кращим, якби не зливний дощ у неділю, який заставив організаторів міняти плян, так би мовити на ходу.

Який буде черговий крок в діяльності Гуцульського Товариства ім. Олекси Довбуша? Українська громада жде на нього!

Михайло Лоза

Помер Михайло Люлька, засновник і колишній секретар 401-го Відділу УНСоюзу

Сайксвілл, Па. — Засновник 401-го Відділу Українського Народного Союзу, Товариства Запорозька Січ у Сайксвіллі, Па., та колишній його довголітній секретар Михайло Люлька помер 1-го вересня 1979 року на 85-му році життя.

Михайло Люлька народився у 1892 р. в Підгайцях, Західня Україна, і прибувши до ЗСА перед Першою світовою війною, став членом УНСоюзу в 1915 році. Після заснування 401-го Відділу УНСоюзу у Сайксвіллі, Па., Михайла Люлько став його секретарем і був ним до червня 1973-го року, коли цей Відділ об'єднано із 171-ним Відділом ім. Лесі Українки. Михайло Люлька був кількакратно делегатом на конвенціях УНСоюзу.

Покійний Михайло Люлька залишив у смутку дочку Надію Гамілтон, пасербів Мирона Кока та Ольгу Кок, заміжню Кіш, і численну союзову громаду, які відпровадили тлінні останки Покійного на вічний спочинок на цвинтар Лейльон Меморіял Парк у Рейнолдсвіллі, Па., 4-го вересня ц. р.

20-РІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ ВИЩОЇ ШКОЛИ

Воррен, Міч. — У неділю, 21-го жовтня, 5 год. по пол., тут в залях Українського Культурного Центру відбудеться бенкет Української Школи Непорочного Зачаття з приводу двадцятиріччя Української Вищої Школи. На цьому бенкеті промовлятиме п-і Раїса Мороз.

За дальшими інформаціями можна звертатися до парафіяльного уряду: тел. (313) 893-1710.

СПРОСТОВАННЯ

У дописі п. з. „Школа Українознавства при православному катедральному соборі св. Володимира в Чікаго", надрукованому в „Свободі" у числі 220 з 27-го вересня ц. р., трапилася помилка, а саме: допис підписано ініціялами „О.Д.К." Допис написав, однак, інший автор, який бажав підписати його ініціялами „О К-о".

В шосту річницю смерти мого ЧОЛОВІКА

бл. п. Івана Ставничого

передаю 25.00 долярів на Музей в Клівленді, Огайо.

Парма, Огайо — Михайлина СТАВНИЧА

СПРОСТОВАННЯ ПОМИЛКИ

У подяці по

бл. п. д-рові Тимішеві Олесіюкові

перечислюючи Пан-Отців, які брали участь у Соборній Жалобній Відправі в Лос Анджелесі, ім'я і прізвище о. ТЕОФІЛЯ БУЗЕНКА, було помилкою подане, як Емілеві Борзенкокові — має бути

ТЕОФІЛЕВІ БУЗЕНКОВІ,

за що дуже перепрошую.

ТАМАРА ОЛЕСІЮК

В ТРЕТЮ, ВСЕ СУМНУ І БОЛЮЧУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого і Незабутнього МУЖА І БАТЬКА

бл. п.

ЄВГЕНА ЛЯХОВИЧА

буде відправлена

СЛУЖБА БОЖА

у вівторок, 16-го жовтня 1979 року, о год. 8:15 ранку в St. Joan of Arc

370 S.W. 3rd Street, Boca Raton, Florida

ОЛЬГА — дружина
Донька — КАРИНА з мужем і дітьми
ХРИСТИНА — донечка

Замість квітів на могилу

бл. п. Романа Ковальського

складаю 25.00 дол. (двадцять п'ять) на Науковий Інститут в Гарварді.

Родині пересилаю глибоке співчуття.

Марія ХОЛЄВЧУК

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ СМЕРТИ нашої Найдорожчої ДРУЖИНИ І МАМИ

бл. п.

МАРІЇ з ЛЕВИЦЬКИХ МАЛАЩУК

буде відслужена

СВЯТА ЛІТУРГІЯ І ПАНАХИДА

у церкві св. Покрови при вул. Пілс у Торонті в суботу, 20 жовтня 1979 р., о год. 9-ій ранку

Про участь і молитви за душу Покійної Марії Малащук просять:

РОМАН — муж
і ХРИСТИНА — донька

ПОМИНАЛЬНА СВ. ЛІТУРГІЯ І ПАНАХИДА

В СУМНУ І БОЛЮЧУ ДЕСЯТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ нашої Найдорожчої і Незабутньої Дружини, Мами й Бабуні

бл. п.

СОФІЇ з МАНУЛЯКІВ ПРАСІЦЬКОЇ

буде відправлена

в церкві Св. Благовіщення

1206 Valley Rd., Мельрозе Парк, Па. (Філядельфія)

в четвер, 18 жовтня 1979 р., о год. 8:30 ранку

Про молитви за спокій душі Покійної, Рідню, Товаришок, Приятелів і Знайомих, просять:

МИКОЛА — чоловік
АНАТОЛЬ — син з родиною

Т-во Українських Інженерів Америки — Відділ у Бостоні, Масс.

з жалем повідомляє, що дня 7-го жовтня 1979 року, відійшов у Вічність

бл. п. інженер лісівництва

АНТОН БЕРЕГУЛЬКА

учасник Визвольних Змагань, адміністраційний поручник Армії УНР та ревний працівник на народній ниві.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА І ЧЛЕНСТВО Т-ВА УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ

Ділимося сумною вісткою з Товаришами, Приятелями і Знайомими, що дня 7-го вересня 1979 року, помер в Польщі, на 65-му році життя

наш Найдорожчий

бл. п.

БОГДАН КОЗАНКЕВИЧ

уродженець міста Городенка, Галичина, Україна.

Горем опечалені:
ДРУЖИНА, СИНИ І ВНУКИ в Польщі
сестра— МИРОСЛАВА ЧУБАТА
сестрінки: ЛЮБОМИР І ЯРЕМА
з Родиною в Америці

Мілфорд, Конн.

ЗА СПОКІЙ ДУШІ нашого Найдорожчого МУЖА, БАТЬКА І ДІДУСЯ

сл. п. ІВАНА МАРТИНЮКА

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ЙОГО ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ будуть відправлені

СЛУЖБИ БОЖІ

в неділю, 14-го жовтня 1979 року у каплиці Gabrini Health Center в Ню Йорку, о год. 10:30 ранку; в церкві св. Юра в Ню Йорку, о год. 12 дня; в Ґлен Кові, Н. Й., в монастирі оо. Василіян та в церкві св. Духа, Акрон, Огайо, о год. 9-ій ранку.

Про молитви за душу Покійного просять Приятелів і Знайомих:

ОЛЕНА — дружина
ОСИП — син з дружиною АННОЮ
внуки — ІВАН, АНДРІЙ, МАРІЯ І ІРИНА

Ділимося сумною і болючою вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що в неділю, 7-го жовтня 1979 року, відійшла у Вічність, по довгій і тяжкій недузі, на 60-му році життя, наша Найдорожча ДРУЖИНА, МАМА, БАБЦЯ, ДОНЬКА і СЕСТРА

бл. п.

ВІРА РОГОВСЬКА

ПАНАХИДА відбудеться в середу, 10-го жовтня 1979 року, о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвин і Литвин, 801 Спрінґфілд Авеню, Ірвінґтон, Н. Дж.

ПОХОРОН в четвер, 11-го жовтня 1979 року, о год. 9-ій ранку, з церкви св. Ів. Хрестителя при Сенфорд Авеню в Нюарку, Н. Дж., на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж.

В глибокому смутку:
муж — ВОЛОДИМИР
син — ЮРІЙ з дружиною КАЛІН
донька — ЛЯРИСА з мужем ЛЕОНАРДОМ ПУЦЕНКОМ
внуки — ЛЕОНАРД, ХРИСТИНА, РОКСАНА І МОРІН
мама — ТЕТЯНА ВОРОБЕЙ в Польщі
сестра — СОФІЯ МІЛЬКОВСЬКА з родиною в Польщі
шваґер — ВІКТОР РОГОВСЬКИЙ з дружиною МАРІЄЮ
шваґерка — ПАВЛИНА БАРЧИНСЬКА з мужем ЯРОСЛАВОМ і родиною в Канаді
свати — КОНСТАНТИН І ПОЛІНА ЛУЦЕНКО
ДЖАН І ГЕЛЕН КАЛЕГЕН

Ділимося сумною вісткою з Приятелями і Знайомими, що в неділю, 7-го жовтня 1979 року, по короткій недузі, на 92-му році життя, упокоївся в Бозі

бл. п. інж.

АНТОН БЕРЕГУЛЬКА

співтворець Української Державности в рядах Армії УНР, довголітній і невтомний працівник на народній ниві в Карпатській Україні і за океаном.

ПОХОРОН з української православної церкви св. Андрія в Бостоні, Масс., дня 10-го жовтня 1979 р. і того ж дня Тіло буде перевезене на український православний цвинтар св. Андрія в С. Бавнд Бруку, Н. Дж., де будуть відслужені останні ПОХОРОННІ БОГОСЛУЖЕННЯ в Церкві-Пам'ятнику і над свіжою могилою.

У глибокому смутку:
СТАНИСЛАВ І ЗЕНОВІЯ БЕРЕГУЛЬКА з родиною

ЦК ОДУМ-у, Головні Ради Кошів, СВ ОДУМ-у США і Канади і Товариство Одумівських Приятелів США і Канади

висловлює глибоке співчуття

Д-рові ЮРІЄВІ КРИВОЛАПОВІ і Його Родині

з приводу смерти Його Матері

пані МАРІЇ КРИВОЛАП

Нехай буде Їй Вічна Пам'ять між нами.

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що Волею Всевишнього, упокоївся в Бозі, в суботу, 6-го жовтня 1979 року, на 68-му році життя і 38-ім році священства

наш Найдорожчий МУЖ, БАТЬКО, ДІДУСЬ І БРАТ

бл. п. о. Протоєрей

ЯРОСЛАВ СІРКО

парох Парми, Огайо і декан Огаївського Деканату.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ — в понеділок, вівторок і середу, 8-го, 9-го і 10-го жовтня 1979 р. в церкві св. Йосафата в Пармі, Огайо, а в четвер, 11-го жовтня 1979 р., о год. 10-ій ранку на цвинтарі св. Духа в Гемптонбургу, Н. Й.

У глибокому смутку:
дружина — ДАРІЯ
син — ІГОР з дружиною СТЕФАНІЄЮ
доньки:
ОКСАНА з мужем ҐАНСОМ
ХРИСТЯ
внуки — ОРЕСТ І РОМАН
сестра — ОЛЬГА в Україні
о. СТЕФАН І МАРІЯ КЛЕПАРЧУКИ — тесті
Ближча і дальша Родина в ЗСА й Україні

Ділимося сумною вісткою з Родиною, Приятелями і Знайомими, що дня 5-го жовтня 1979 року відійшов у Вічність

бл. п.

ОЛЕСЬ КРАМАРЧУК

народжений 1-го серпня 1916 р. в Підгайцях, Зах. Україна, громадсько-суспільний діяч, основник футбольної дружини „Хортиця" і член 19-го Відділу УНС.

Горем прибиті:
РОМА — дружина
ЕВГЕН — син
мати — ЕВГЕНІЯ в Україні
брат — ЯРОСЛАВ з дружиною БЕТТІ в Австралії
Ближча й дальша Родина в Австралії, ЗСА, Канаді, Польщі і Україні.

ПОХОРОН у вівторок, 9-го жовтня 1979 р., о год. 9-ій ранку з української католицької церкви Преч. Діви Марії в Озон Парку, Н. Й. на цвинтар св. Івана (St. John's Cemetery), Middle Village, N.Y.

ЦК ОДУМ-у, Головні Ради Кошів СВ ОДУМ-у США і Канади і Товариство Одумівських Приятелів США і Канади

висловлює глибоке співчуття Родині

сл. п.

Проф. ІВАНА ГОНЧАРЕНКА

який відійшов у Вічність в п'ятницю, 28-го вересня 1979 р.

Праця Проф. Івана Гончаренка залишиться назавжди найкращою згадкою про нього всім членством.

ОБ'ЄДНАННЯ ДЕМОКРАТИЧНОЇ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

МІЖНАРОДНИЙ ТРИБУНАЛ...

(Продовження зі стор. 2)

Не зважаючи на статтю 36-ту совєтської конституції, яка забороняє проповідування національної виключности, совєтський уряд переводить зухвалу пропаганду переваги російської нації — російської мови, російського характеру, російської душі, російської культури, прославляє захоплення царськими військами неросійських земель, стремить доказати, що росіяни мають пріоритет в усіх ділянках науки тощо. Русь називається великою навіть в державному гимні Совєтського Союзу.

Таке поступовання совєтського уряду є грубим порушенням прийнятих цим урядом міжнародних зобов'язань. Наприклад, Міжнародний Пакт про економічні, соціяльні і культурні права, що його СССР ратифікував 1976 року, вимагає від кожної держави, яка цей пакт підписала, гарантувати відсутність національної дискримінації в сфері освіти, культури, використання економічних багатств і т. д. (Стаття 2-га, п. 2).

Нахабна пропаганда переваги московської нації, затроєння російських дітей шовінізмом, що переводить ся совєтським урядом, провадить до втрати частиною російського народу свого людського обличчя, змушує її дивитись на неросіян згори і вважати, що по відношенні до неросіян все дозволено.

Подане вгорі показує, що Міжнародному Сахаровському слуханню байдуже становище неросіян в СССР, і воно не бажає розглядати питання про порушення прав неросійських народів і злочини, довершені по відношенні до цих народів.

Міжнародне Сахаровське слухання виявляє себе зборищем, яке стремить не допустити до розгляду питання про права націй на самовизначення, при тому воно заслоняється фіктивною обороною прав людини. Але коли забрати право на відсутність дискримінації в сфері мови, культури, економіки, забрати право хоча би не слухати совєтські нісенітниці про перевагу росіян, про велику Русь і російський пріоритет в науці, то що ж залишається для неросіян від цих прав?

Обговорення Міжнародним Сахаровським слуханням питання про порушення прав окремих націоналістів без обговорення питання про порушення прав їхніх народів, а також обговорення злочинів по відношенню до дуже малих народів, які не вимагають незалежности, без обговорення злочинів по відношенню до великих народів, які вимагають незалежности й до яких належала переважаюча більшість жертв сталінського терору, є демагогією.

Коли Міжнародний Трибунал Сахарова не змінить свого відношення до народів національних республік, закріпачених московськими керівниками, він повинний рахуватись з бойкотом з боку цих народів.

Підписали:

1) Американці за Визволення Поневолених Націй (АВПН)
/-/ **Д-р Валентина Калиник, президент**

2) Спілка Визволення України (СВУ)
/-/ **Валентина Коваль, голова Світової Ради**

3) Білоруська-Американська Асоціяція, Інк.
/-/ **Раїса Станкевич керівник зв'язків**

4) Українська Гетьманська Організація Америки
/-/ **Яр. Савка, голова Ради**

5) Виконавчий Комітет Балтійського Об'єднання (Естонія, Латвія, Литва),
/-/ **Магерс Пінніс**

СПОРТОВІ ВІСТІ

Редагує Омелян Твардовський

УСВТ „Ч. СІЧ" ЗДОБУЛА ТРОФЕЙ „БЛЮ РІББОН" — 1979 УСВТ „Ч. СІЧ" — С. К. „БАГНАРЕСЕ" — 1:0/1:0/.

Юньйон 20 вересня 1979 року. — Вдруге в своїй історії І-ша дружина копаного м'яча УСВТ „Ч. Січ" здобула Трофей, звання першуна і відповідну фінансову нагороду в літньому турнірі, який проходив на прохязі 2-ох місяців на площі Фарчес Гров в Юньйон, Н.Дж. У турнірі взяли участь 8 найкращих, запрошених дружин 3-ох різних ліг, що напочатку змагались в двох підгрупах по чотири. Дружини, що зайняли перші місця в підгрупах ввійшли до фіналу, вислід якого і вирішив долю згаданих нагород. „Ч. Січ", що успішно закінчила минулий сезон, авансом до найвищої кляси копаного м'яча — „Мейджор Дивізії" Шейфер Ліги Ню Джерзі, а дальше здобула звання першуна УСЦАК-Схід, чудово зарепрезентувала українців у цьому престижевому турнірі. В усіх трьох грах за першенство своєї підгрупи наша дружина перемогла своїх суперників такими ідентичними висліданми:

Пассейк Спортфрендс — 2:0
Берген Кікерс — 2:0
Парамус Арсенал — 2:0

Таким чином „Ч. Січ" дійшла до фіналу, в якому зустрінула сильного конкурента, кількакрайового чемпіона Італійсько-Американської Ліги Ню Джерзі, минулорічного фіналіста за цей Трофей, яким є італійський клюб „Багнаресе".

У першій половині цього завзятого фіналу „Січовики" в більшості домінували в грі, завдяки якій вже в 20-ій хвилині найкращий стрілець дружини- Данигін здобув ведення — 1:0, що як пізніше показалося і перерішило долю звітових змагань. У другій половині італійці накинули швидше темпо і створили кілька небезпек в підворітті „Ч. Січі", але тверда і безкомпромісова оборона нашої дружини успішно ліквідувала наміри італійців. У ході змагань в одній із швидких акцій нападу „Ч. Січі" Петро Ілич перестрілив порожні ворота італійців і цим змарнував можливість вдержати „традицію" вислідів цього турніру — 2:0. По закінченні цих цікавих змагань Провід турніру вручив „Січовикам" Трофей чемпіона та дві менші нагороди, віцечемпіонам „Багнаресе" і німецькому клюбу Юньйон Кавнті за третє місце. Склад „Ч. Січі": Брийді, Ю. Бакун, І. Паливода, В. Миргород, В. Ткач, П. Паливода, Охрименко, Данигін, Нестор, П. Ілич, Д. Бакун, Фірило. Провідник Михайло Паливода.

УСВТ „Ч. СІЧ" — ПОЛЬСЬКІ „СОКОЛИ" — 1:0/0:1/.

Юньйон 23 вересня — У цих перших лігових змаганнях у найвищій клясі Шейфер Ліги спортова доля звела давніх знайомих суперників, що в 60-их роках виступали в Американській Професійній Лізі (АСЛ). У цьому часі польські клюби ще не мали можливостей спроваджувати з Польщі заавансованих змагунів і тоді „Січовики" домінували в зустрічах із „Соколами". Тепер ситуація змінилася, усі польські клюби мають повний доплив готових футболістів з Польщі в цьому числі і „Соколи", які мають майже повний склад новоприбулих змагунів. „Ч. Січ" виступила до цих змагань без свого нападника Петра Ілича, який мусів виїхати в службових справах до Міннеаполісу та свого першого воротаря Брийді, офіційна реєстрація якого застрягла в ЮСФА.

В грі, одначе, обидві дружини показалися рівнорядними партнерами, „Ч. Січ" мала більші можливості до здобуття голів у першій половині, але ведення 1:0 здобули „Соколи" коли в 36-ій хвилині м'яч із легкого стрілу перейшов якимось чином через руки нашого резервового воротаря — О. Фурмана. В другій півгрі на початку домінували гості та вже в 52-ій хвилині „Січовики" вирівняли — 1:1, що його здобув Б. Ілич. Кілька хвилин пізніше після наріжного копу (корнера) хтось із оборонців „Ч. Січі" зачепив м'яч рукою і суддя призначив карного, з якого „Соколи" здобули свого переможного голя. У кінцевій фазі „Ч. Січ" провела кілька швидких рейдів і створила можливості до здобуття хоч би вирівнюючого голя, одначе Нестор, як і Данигін не зуміли їх використати. На відмічення в цій грі заслуговує оборона „Ч. Січі", головно Іван Паливода, Юрій Бакун і Петро Паливода, які енергійно розбивали акції нападу „Соколів". Склад „Ч. Січі": О. Фурман, Ю. Бакун, І. Паливода, П. Паливода, П. Фурман, В. Миргород, Нестор, Б. Ілич, В. Ткач, Охрименко, Фйорило, Данигін, Д. Бакун, М. Лішко. Провідник М. Паливода.

УСПІХИ ТЕНІСИСТОК УСВТ „Ч. СІЧ"

Дір Парк, Н.Й. 23-го вересня — у черговій рунді першенств східніх ЗСА в групі 16 років і нижче — Люба Матківська елімінувала Джан Гордан вислідом 2:0, 7:6, 6:1 і цим самим дійшла до чвертьфіналу, в якому зустріне „другу найвизначнішу тенісистку „Ч. Січі", свою рідну сестру — Зеню Матківську, що вже раніше закваліфікувалася до чергової рунди. Як відомо обидві ці наші тенісистки здобули звання першуна УСЦАК і в цьогорічній Спортовій Школі „Ч. Січі" виконували обов'язки інструкторок тенісу. Про виступи цих наших тенісисток постійно пише американська щоденна преса.

І- ША ЖІНОЧА ВІДБИВАНКОВА ДРУЖИНА „Ч. СІЧ" РОЗПОЧАЛА ПІДГОТОВУ ДО НОВОГО СЕЗОНУ

Уже розпочалися тренінги І-ої жіночої відбиванкової дружини, що їх проводить Марійка Ганич, яка перебрала обов'язки провідниці- тренерки, та яка рівночасно виступатиме в складі дружини. В активі дружини до цього часу розпочали підготову: Дарія Твардовська (заступниця провідниці), Христина Басняк, Ірена Шеремета, Оксана Шеремета, Марта Бояр, Петруся Гол, Христина Клапіщак.

Декілька змагунок „Ч. Січі" саме змагаються в сезоні середніх і вищих шкіл, по закінченні якого вони ввійдуть до складу дружини.

Пресовий Фонд „Свободи"

На цьому місці друкуємо імена тих ВШ. Громадян, що надіслали свою добровільну доплату до передплати та свою пожертву на фонд „Свободи" та її видань: англомовного „Українського Тижневика" і дитячого журналу „Веселка", і потверджуємо з подякою висоту одержаної суми.

ЛИСТА Ч. 16

інж. М. Д. Німців, Раквілл	$ 50.00	А. Сеничин, Медісон	5.00
„Самопоміч", Чікаґо	50.00	С. Сінгура, Картерет	5.00
І. Харамбура, Філядельфія	50.00	Ю. Скальський, Ейлмер	5.00
М. Савінда, Парма	19.20	М. Скасків, Літтл Фолс	5.00
А. Врода, Едмонтон	18.00	В. Строкон, Дірборн Гайтс	5.00
М. Стефанишин, Філядельфія	17.70	І. Тот, Флашінґ	5.00
В. Гузар, Чікаґо	12.50	УНС, Відд. 421, Реджойна	5.00
М. Відюк, Детройт	10.00	Дж. Федчун, Айслінґтон	5.00
О. Віланюк, Свартмор	10.00	В. Філіпкевич, Філядельфія	5.00
І. Дуда, Філядельфія	10.00	С. Хомяк, Чікаґо	5.00
Із життєвого забезпечення бл. п. М. Пінкаса	10.00	Р. Цмайло, Шерил	5.00
М. Несторович, Ля Саль	8.95	Якім Еміль, Себрінґ	5.00
Д. Миколюк, Ляшін	8.10	Н. Гаврилюк, Крім Рідж	4.40
П. Борисюк, Ветерсфілд	7.20	І. Харамбура, Філядельфія	4.35
І. Волян, Лонґуел	7.00	О. Віленька Куса, Лейк Ворт	3.00
Г. Паранчук, Ляшін	6.60	Е. Держко, Еддісон	3.00
О. Ромас, Ля Саль	5.30	Р. Кодни, Ютика	3.00
Д. Белмонт, Ню Йорк	5.00	С. Колісник, Детройт	3.00
В. Білоцеркович, Лаєл	5.00	Д. Комаринська, Форест Гіллс	3.00
А. Войко, Ванкувер	5.00	Ф. Липецький, Детройт	3.00
С. Василишин, Велланд	5.00	Дж. Лоцунюк, Палатайн	3.00
А. Вацлавський, Форест Гіллс	5.00	С. Юрків, Воррен	3.00
П. Ганчарик, Гартфорд	5.00	З. Вервійцька, Бруклин	2.20
Ю. Губчак, Чікаґо	5.00	М. Дозорська, Ірі	2.20
І. Дворак, Віндсор	5.00	І. Кефор, Ню Йорк	2.20
В. Дембич, Вінніпеґ	5.00	С. Мацук, Монтреаль	2.20
д-р Т. В. Залуцький, Адельфі	5.00	В. Р. Осмак, Торонто	2.20
П. Заневчик, Ляшін	5.00	Г. Сліпець, Парма	2.20
Е. А. Зетік, Філядельфія	5.00	Т. Войтів, Едмонтон	2.00
І. Камінеский, Монтреаль	5.00	В. Гоміцький, Лейк Кармел	2.00
Т. Ковбасюк, Клівленд	5.00	О. Калиновська, Балтимор	2.00
И. Купнір, Гемтремк	5.00	В. Г. Стак, Санта Барбара	2.00
М. Мельник, Амстердам	5.00	Ф. Старущак, Велланд	2.00
В. Мельничин, Френкфорд	5.00	В. Табачук, Клірвотер	2.00
Д. Микита, Фінікс	5.00	С. Тимків, Ню Йорк	2.00
В. Миколинський, Монтреаль	5.00	А. Чебіняк, Бінґгемптон	2.00
О. Михайлюк, Воррен	5.00	П. Швець, Елкгарт	2.00
Т. Моклович, Віллловдейл	5.00	М. Гонсьор, Відд. 221	1.50
д-р А. Д. Мосійчук, Паркер	5.00	Ф. Нагай, Вест Айслін	1.50
І. Петрів, Вест Велмар	5.00	В. Даровський, Вердун	1.00
М. Прядка, Мейплвуд	5.00	М. Малиновська, Беллінґгем	1.00
Г. Савущак, Бруклин	5.00	Е. Мурований, Міллвілл	1.00
В. Савюк, Флорал Парк	5.00	І. Нещадименко, Ню Йорк	1.00
		М. Кудрик, Трой	.50

СПОРТОВІ ВІСТКИ З УКРАЇНИ

Ірина Дерюгіна з Києва абсолютною чемпіонкою світу

Удруге за порядком українка Ірина Дерюгіна здобула звання абсолютної чемпіонки світу в світових першенствах мистецької гімнастики, що відбулися у Лондоні, Англія. Ірина здобула золоту медалю за вправи з булавою, срібну у вправах без предмета і бронзову за композицію з м'ячем. Крім Ірини в збірній совєтської імперії виступали теж з Києва: Ольга Щоголєва, Вікторія Серих, і Людмила Євтушенко, які здобули золоті медалі за групові вправи. Разом у цих світових першенствах виступало 82 країн світу. Змагання проходили в залі уславленого стадіону „Вемблі".

Надія Тищенко і Маргарита Кухаренко чемпіонками Европи в спортовій акробатиці

У чергових першенствах Европи в спортовій акробатиці, що відбулися в цьому році в Мадярщині, звання чемпіонок здобули відомі в спортовому світі українські дівчата з Києва — Н. Тищенко і М. Кухаренко. Їхню посмішку, вушукані жести, філіґранну майстерність у виконанні рідкісних за складністю елементів вітали гучними оплесками мадярські глядачі.

Стеля Захарова з Києва здобула Кубок світу

До великих успіхів українських дівчат в цьому році причинилася теж 15-річна С. Захарова, яка в гімнастичних змаганнях за Кубок світу, що відбулися в Токіо, Японія, здобула цю важливу перемогу. Про велику майстерність українки свідчить факт, що вона залишила позаду таких уславлених гімнасток, як Неллю Кім з Мінська, Емілію Еберле з Румунії і абсолютну чемпіонку Олімпіяди та Европи — Надю Коменечі. Тренером Захарової є Володимир Кукса.

Юнаки київського „Динамо" здобули Кубок Міжнародного турніру

Удесяте в своїй історії юнаки клюбу „Динамо" із столиці України взяли участь в традиційному, міжнародному турнірі копаного м'яча, який пройшов у Ауґсбурзі, Баварія. У цьогорічному турнірі брали участь: „Арсенал" Лондон, Англія, „Дукля", Прага, грецький „Панатінайкос", збірна Туреччини і три клюби Західної Німеччини. Українські юнаки дійшли до фіналу, в якому перемогли збірну Туреччини 2:0 і таким чином здобули звання першуна і Кубок турніру. З уваги на це, що кияни виграли цей Кубок втретє за порядком, він залишиться в столиці України назавжди. Найвизначнішими українськими юнаками в цьому турнірі були: В. Андрієвський, С. Краковський, В. Кришко, І. Польний, І. Гамула, О.Малишенко, М.Оліфрієнко. Підготовили цю дружину до виступу, тренери — Є. Котельник і В. Киянченко.

(О.Т.)

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

АНАСТАЗІЯ ДЕМБИЦЬКА-БОНДАР, членка УНС Відд. 39 Українська Січ в Сиракюзах, Н. Й., померла 25 червня 1979. Нар. 1897 р. в Копичинцях, Україна; членкою УНС стала в 1923 р. Залишила у смутку дочку Марію і сина Петра з родиною, багато приятелів з церковної, громадської і союзової праці. Похорон відбувся 28 червня 1979 р. на цвинтарі укр. кат. церкви св. Івана Хрестителя в Сиракюзах, Н. Й.

Вічна Їй Пам'ять!
Управа

ВАСИЛЬ КУЗЬО, член УНС Відд. 59 Т-ва Українська Січ в Бріджпорті, Конн., помер на 54-му році життя. Нар. 1925 р. в Західній Україні; членом УНС став 1971 р. Залишив у смутку дружину, 4 синів; в Україні 4 братів і 2 сестри та ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 6 липня 1979 р. на цвинтарі св. Івана Хрестителя в Стратфорді, Конн.

Вічна Йому Пам'ять!
Тарас Сливінський, секр.

АННА КРЕСЕР, членка УНС Відд. 336 Т-ва Сокіл в Клівленд, Огайо, померла на 73-му р. життя. Нар. 1905 р. с. Раківчик, пов. Коломия; членкою УНС стала в 1933 р. Залишила у смутку синів: Володимира, Еміліяна, дочок Анну і Иоанну та 9 внуків і 2 правнуків. Похорон відбувся 7 липня 1979 р. в Бруклин Гайтс, Клівленд, Огайо.

Вічна Їй Пам'ять!
Володимир Стригун, секр.

СТАХ МАЗУРИК, член УНС Відд. 20 Т-ва Згода в Детройті, помер 23 квітня на 73-му р. життя. Нар. 1906 р. в селі Денисів, пов. Тернопіль. Залишив у смутку сестру Катерину в Україні, двох братів — Івана й Андрія в Едмонтоні, Канада. Похорон відбувся 26 квітня на цвинтарі св. Михаїла в Едмонтоні, Канада.

Вічна Йому Пам'ять!
Роман Курпась, секр.

МАРТИН РУДИЙ, член УНС Відд. 352 св. Арх. Михаїла в Честер, Па., помер 5 липня 1979 р. на 56-му р. життя. Нар. 1923 р. в Липівці, Зах. Україна; членом УНС став 1951 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Тесі з чоловіком, сина Степана з дружиною то 3 внуків. Похорон відбувся 9 липня 1979 р. на цвинтарі Ловнкрофт у Лінвуд, Па.

Вічна Йому Пам"ять!
Секретар

ЮРІЙ БОБАК, член УНС Відд. 65 св. Володимира в Елизабет, Н. Дж., помер 12 травня 1979 р. на 81-му р. життя. Нар. 1898 р. у Велукові, Ліско, Зах. Україна; членом УНС став 1920 р. Залишив у смутку братанків і сестрінків. Похорон відбувся 15 травня 1979 р. на цвинтарі Розегілл в Лінден, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!
Андрій Сміт, секр.

МИХАЙЛО ТОМПСОН, член УНС Відд. 192 Т-ва Запорозька Січ в Геркімер, Н. Й., помер 10 травня 1979 р. на 67-му р. життя. Нар. 1912 р. в Геркімер, Н. Й.; членом УНС став 1935 р. Залишив у смутку дружину Марію, дочку Дороті, сина Дениса, 6 внуків, трьох братів, ближчу і дальшу родину. Похорон відбувся 14-го травня 1979 р. на цвинтарі укр. правосл. церкви св. Марії в Геркімер, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
Управа